

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

18. številka

junij 2018

Intervju

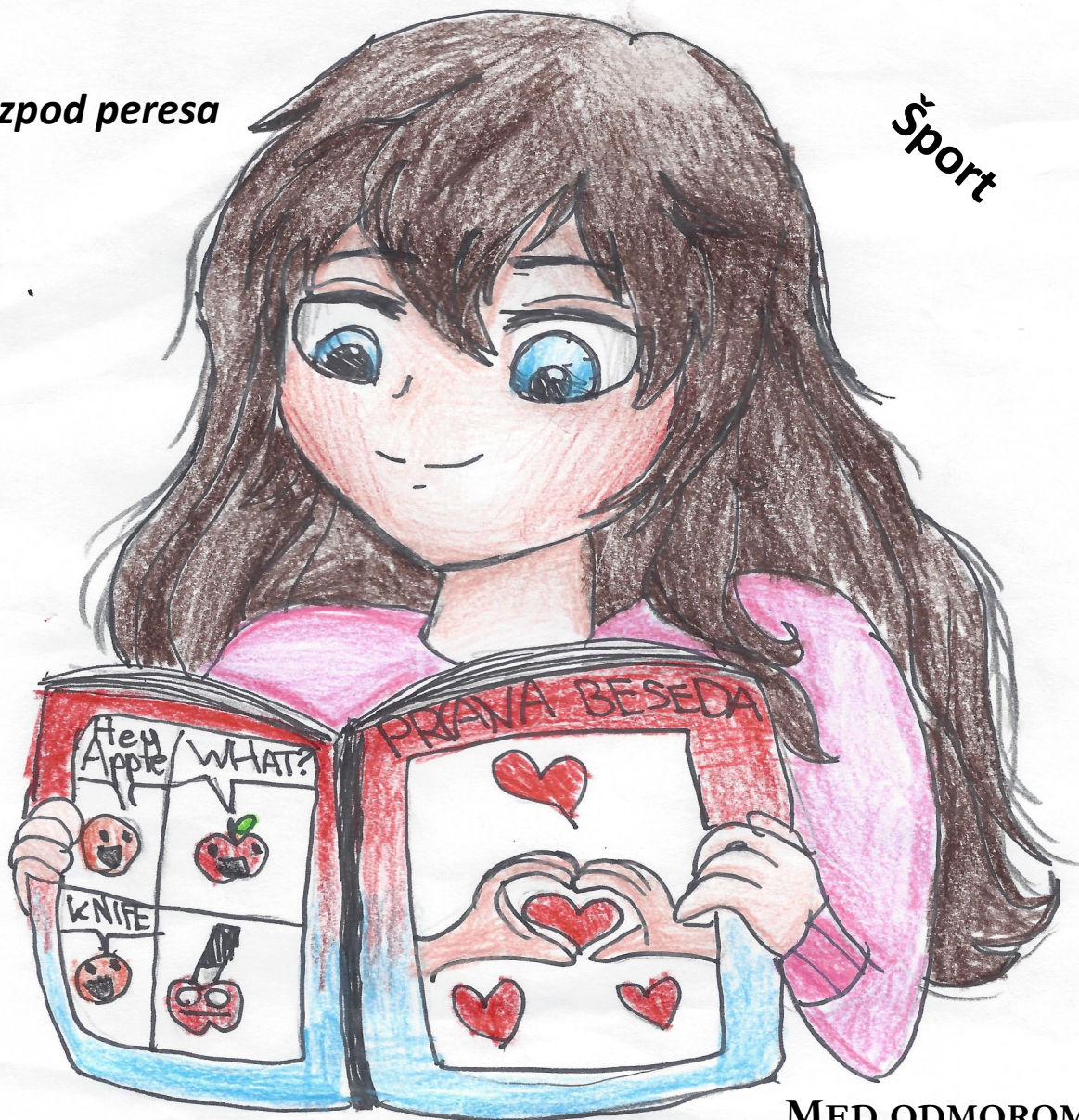
Za dekleta in fante

Pod šolskim drobnogledom

... pa še mnogo več ..

Izpod peresa

Šport

MED ODMOROM

Narisala: Katja Javornik, 7. a

UVODNIK

Dragi bralci in bralke Pr(a)ve besede!

Še eno šolsko leto je za nami in najbrž si vsi že pošteno želimo oddiha od šolskih obveznosti. Kmalu pa bomo lahko vstali izza šolskih klopi in uživali v dolgih, vročih poletnih dneh. Za dva meseca bomo lahko šolske torbe postavili v kot, kajti pred nami so zaslužene počitnice. Da pa vam kljub poležavanju na plaži in druženju s prijatelji ne bo postalo dolgčas, smo vam novinarji šolskega časopisa pripravili nov izvod Pr(a)ve besede. Lahko boste prebrali nekaj odličnih spisov učencev naše šole, izvedeli več o različnih filmih, knjigah in športih ter prebrali zanimive intervjuje z delavci šole. Upam, da si boste med počitnicami odpočili in se polni energije podali v naslednje šolsko leto. Člani novinarske ekipe vam želimo lepe počitnice!

Kaja Trontelj, glavna urednica

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–12

Šport 13-15

Za dekleta in fante 16-21

Intervju 22-23

Izpod peresa 24-41

Med odmorom 42-52

Naša ekipa:

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavna urednica: Kaja Trontelj

Pomočnica glavne urednice: Zala Miklavčič

Novinarji: Val Jovanovič Vidmar, Ana Dimitrijevič, Luka Redelonghi, Luka Kresnik, Gal Lavrenčič, Mija Trkman, Maša Reberšak, Ana Vesel

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom učiteljic razredne stopnje in učiteljice Petre Novak Trobentar

Fotografija: Bojan Maričič

**Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana**
Ulica Pohorskega bataljona I
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 70 10

Faks:
(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na
spletu!
<http://www.francebevka.net>

PLANINSKI IZLET NA PRISTOVŠKI STORŽIČ

Na sončno soboto, 20. 10. 2017, smo se z učenci, ki so vključeni v planinski krožek, odpravili na naš drugi planinski izlet v novem šolskem letu. V družbi planincev iz OŠ Ledina, OŠ Milana Šuštaršiča in OŠ Karla Destovnika Kajuha se je 24 naših učencev od 2. do 7. razreda podalo na avstrijski Pristovški Storžič/ Kaerntner Storschitz (1759 m).

Z avtobusom smo se peljali mimo Zgornjega Jezerskega proti avstrijski meji, kjer smo pričeli z našo hojo. Pot je bila na začetku precej položna, nato pa se je začela počasi in strmo vzpenjati. Med potjo je pet

učencev (med njimi tudi Hugo in Marcel iz naše šole) in vodnica Mateja zapustilo našo skupino in se na vrh odpravilo po težji, malo bolj zahtevni poti. Po slabih dveh urah in pol hoje smo prišli na vrh Pristovškega Storžiča, kjer nas je čakal čudovit razgled na Kamniško-Savinjske Alpe, Julijske Alpe in še na mnoge druge gore, ki so se razkazovale v soncu. Posedli smo se okrog železnega križa, ki je bil postavljen ob 42. obletnici koroškega plebiscita, in uživali v razgledu, dobri družbi in odlični malici, ki smo jo imeli s seboj. Tiste, ki so bili letos prvič z nami na planinskem izletu, je seveda čakal tudi planinski krst, po katerem so postali učenci tudi »pravi planinci«.

Zaradi precej strme poti navzdol smo potrebovali do avtobusa dve uri, vendar smo kljub temu prišli na izhodišče veseli, nasmejani in polni lepih občutkov.

Mentorica planinskega krožka: Jana Kebler Zaletel

PRVI IZLET PLANINSKEGA KROŽKA

V nedeljo, 1. 10. 2017, smo se že v zgodnjih jutranjih urah udeleženci planinskega krožka (skupaj s starši nas je bilo kar 47) dobili pod uro na železniški postaji. Z vlakom smo se odpeljali do Jevnice, od tam naprej pa

smo pogumno zakorakali proti Domu na Jančah. Pot je bila na začetku nekoliko bolj strma, nato pa je postala bolj položna. Da nam med potjo ni bilo dolgčas, so poleg sončka poskrbeli tudi kostanji, ki jih je bilo med potjo zelo veliko. Tudi nekaj gob smo našli in jih skrbno pospravili v naše vreče. Po dobrih dveh urah hoje smo prišli do vrha Janč. Spili smo čaj, pojedli malico in dober jabolčni zavitek, nato pa smo se odpravili proti taborniški koči Breza. Pri koči smo si razdelili naloge. Učenci so postavili ogenj, starši pa so šli iskat palice, na katere smo kasneje nabodli hrenovke in jih spekli nad ognjem. Nad ognjem se je znašla tudi koruza in nekaj kruha. Prav vse je bilo zelo okusno. Kmalu je bila ura že toliko, da smo morali pogasiti ogenj in se počasi odpraviti proti železniški postaji Laze. Med potjo smo še do vrha napolnili naše vrečke s kostanji in gobami. Preživeli smo lepo sončno nedeljo, polno smeha in dobre volje.

MALI IN VELIKI ATLETSKI ŠOLSKI POKAL

V sredo, 20. 9. 2017, je na atletskem stadionu ŽAK potekalo šolsko atletsko tekmovanje. Tudi letos se je omejenega tekmovanja udeležilo kar nekaj naših učencev. Vsi so se potrudili po svojih najboljših močeh in uspešno zastopali našo šolo.

Med najboljše so se uvrstili:

Maja Perpar – 1. mesto, SKOK V DALJINO

Mia Lehmann – 3. mesto, TEK na 60 m

Eva Veljkovič-Hirsch – 5. mesto, SKOK V DALJINO

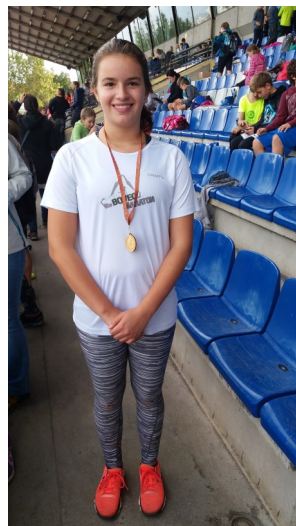
Učenci, ki so še zastopali našo šolo:

60 m: Zala Miklavčič, Lia Gec, Luka Redelonghi, Tim Petrovič, Matija Budja

300 m: Gal Lavrenčič, Luka Jovović, Livija Bergant, Mila Osmačko Šalehar, Maša Kampjut

600 m: Odon Kerec, Atena Vuk, Maša Heric

Skok v daljino: Neja Raspet, Luka Kresnik, Nejc Heric, Lara Umek, Taja Petrovič

PLANINSKI IZLET

V soboto, 14. 4. 2018, smo se s planinskim krožkom odpravili na naš osmi planinski izlet v tem šolskem letu. Tokrat smo se odpravili na izlet skupaj z učenci treh šol: OŠ Franceta Bevka, OŠ Ledina in OŠ KDK. Nas cilj je bil Sabotin, vendar smo zaradi izredne gneče na ljubljanski obvoznici cilj spremenili in se odpravili na Planino nad Vrhniko. Avtobus nas je pripeljal skoraj do Starega malna, kjer je izhodišče za lepo planinsko pot do Planine. Pot je bila lepo označena, na začetku položna, nato se je pričela strmeje vzpenjati. Po dobri uri hoje smo prišli na

vrh Planine. Tam smo imeli daljšo pavzo za malico, fotografiranje in za uživanje v čudovitem razgledu na vrhu razglednega stolpa.

ZIMSKI POHOD NA GORO OLJKO

V soboto, 3. 2. 2018, smo se s planinskim krožkom odpravili na naš šesti planinski izlet v tem šolskem letu. Tudi nekoliko slabša vremenska napoved nas ni ustavila. Na zasneženo sobotno jutro smo se z avtobusom odpeljali do Podgrada. Družbo so nam delali še drugi planinci iz šestih različnih ljubljanskih osnovnih šol. Dobro opremljeni za sneg smo se pogumno pognali v zasneženi hrib. Na čelu kolone so bili starejši učenci, kjer so vodji izleta pomagali delati snežno gaz oz. pot, da so lahko mlajši planinci brez večjih težav hodili za njimi. Po slabih dveh urah

hoje se je pred nami odprl lep pogled na zasneženo cerkev Sv. Križa in Planinski dom na Gori Oljki. V domu smo se pogreli, pojedli malico, "pošttempljali" naše planinske knjižice nato pa se po isti poti odpravili nazaj proti avtobusu. Pot navzdol je bila veliko hitrejša, saj smo se skoraj "prisankali" v dolino, vmes pa zaužili veliko dozo snežnih vragolij. Preživeli smo lepo zimsko soboto.

Mentorica planinskega krožka Jana K. Zaletel

V mesecu marcu in aprilu se je na naši šoli dogajalo ogromno športnih aktivnosti. Poleg številnih šolskih športnih tekmovanj smo se udeležili tudi drugih športnih dejavnosti in prireditev.

ODBOJKA

V marcu se je zaključilo tekmovanje v odbojki za mlajše učence in učenke. Učenke so izmed devetnajstih ljubljanskih osnovnih šol dosegle 9.—12. mesta. Učenci so s sedmimi zmagami in z enim porazom na koncu osvojili **2. mesto** v ljubljanski regiji. Šolska odbojarska ekipa učenk: Lia Gec (kapetan), Maša Kampjut, Kaja Kampjut, Maja Perpar, Mia Lehmann, Maja Šinkovec, Maša Heric, Zala Miklavčič, Nudžeima Nuhanović, Nina Stella Cecowski in Ana Dimitrijević.

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Naši odbojkarji: Martin Šprogar Perko, Miha Kosanc (kapetan), Hugo Pucelj, Nejc Heric, Viktor Mal Zupančič, Mark Lap Križman, Val Vovko, Tine Hotimir Jamnik.

PLAVANJE

V bazenu Tivoli je potekalo šolsko tekmovanje v plavanju. Našo šolo je zastopalo 7 učencev.

Ana Dimitrijević (50 m prosto) in Zala Miklavčič (50 m prsno) sta dosegli 3.mesto.

Tekmovali so še:

100 m mešano – Matic Potnik, Nika Marolt

100 m prosto – Jurij Valentinčič

50 m prosto – Gal Lavrenčič

50 m prsno – Maša Heric

RITMIČNA GIMNASTIKA

V soboto, 14. 4. 2018, je potekalo tekmovanje v ritmični gimnastiki z in brez pripomočka (estetska gimnastika), na katerem je sodelovalo 50 osnovnih šol. Našo šolo so zastopale naslednje učenke: Maruša Požgaj, Tiana Flor Cecowski, Inja Lavrenčič, Ria Mujkić, Izabela Ložar, Tjaša Rečnik, Zala Wernig Slokan.

Učenke so za nastop z žogo osvojile 2. mesto, v disciplini brez pripomočkov pa 1. mesto.

9. TIMOVO TEKMOVANJE S PAPIRNATIMI LETALCI IN TEKMOVANJE Z MODELI DRسالCEV

Pri krožku Mladi tehniki smo se v letošnjem šolskem letu pripravljali na 9. Timovo tekmovanje s papirnatimi letalci. Tekmovanje je organizirala revija za tehniško ustvarjalnost mladih TIM v sklopu Zveze za tehnično kulturo Slovenije (ZOTKS). Potekalo je v telovadnici Biotehniškega izobraževalnega centra, in sicer v soboto, 10. februarja 2018, z začetkom ob 10. uri.

Tekmovanje s preprostimi papirnatimi letalci, zgibanimi iz enega lista pisarniškega papirja formata A4, ki so jih tekmovalci po svoji zamisli naredili na tekmovanju, je potekalo v treh kategorijah (trajanju leta, dolžini leta in natančnosti pristajanja v cilj) in v dveh starostnih skupinah (učenci do 3. razreda in učenci do 9. razreda). Na tekmovanju z modeli drsalcev – jadralnih modelov za met iz roke – pa so se udeleženci pomerili v dveh starostnih kategorijah, in sicer osnovnošolci ter mladostniki in odrasli, ki so se ga lahko udeležili vsi modelarji brez starostne omejitve. Cilj tekmovanja je bilo izdelati jadralni model (drsalec) za met iz roke, ki je v seštevku časov petih poletov najdlje ostal v zraku. Najuspešnejši udeleženci so na koncu tekmovanja prejeli medalje in diplome.

Ekipa naše šole je štela kar sedem tekmovalcev: Timi Makarovič in Val Robnik iz 4. a, Katja Kavčič, Kristina Knez in Aleksej Maksimovič iz 4. b ter dva učenca iz 6. a, Gašper Dekleva in Gal Lavrenčič.

Iz kategorije v dolžini leta je **2. mesto** zasedel **Gal Lavrenčič**, iz kategorije natančnost pristajanja v cilj pa je **3. mesto** zasedel **Aleksej Maksimovič**.

Petra Novak Trobentar, mentorica krožka Mladi tehniki na **OŠ Franceta Bevka, Ljubljana**

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

TRENING PRVE POMOČI NA RDEČEMU KRIŽU

Sreda, 7. 3. 2018

Krožek prve pomoči obiskuje 12 učencev, ki pridno pridobivajo teoretično in praktično znanje prve pomoči, da bodo lahko pomagali sebi in drugim ob nesrečah, nezgodah in nenadnih obolenjih. Enkrat tedensko spoznavajo nezgodne situacije, v katerih je življenje zaradi poškodb neposredno ogroženo in se učijo pravilnega ukrepanja.

V pripravi na lokalno preverjanje prve pomoči, ki bo v torek, 27. 3. 2018, smo se z našimi mladimi "bolničarji" udeležili treninga prve pomoči, ki je potekal v prostorih Rdečega križa. Trenerju Ivetu in trenerki Sabi smo pokazali, kaj smo se naučili in kaj že znamo.

V dveh urah treninga smo ponovili veliko stvari. Od temeljnega postopka oživljanja (TPO) za odrasle, otroke, utopljen-

ce, položaja za nezavestnega, Heimlichovega prijema do krvavitev, zvinov, zlomov, imobilizacije ... Seznanili smo se tudi z uporabo avtomatskega elektronskega defibrilatorja (AED). Trening je bil zelo uspešen, saj smo izvedeli kar nekaj novih, uporabnih stvari, ki nam bodo pomagale pri nadaljnjem delu.

Našo šolo bodo na lokalnem preverjanju prve pomoči zastopali naslednji učenci: Hugo Pucelj, Rok Benedičič, Inja Udovč, Aida Muminović, Ana Kerševan, Gal Lavrenčič in Val Jovanovič-Vidmar.

Mentorica krožka prve pomoči: Jana Kebler Zaletel

NATEČAJ – »Igrivo učenje za zdravo življenje«

Naloga: ZDRAVA PREHRANA

Izvajalci: učenci 1. b in učiteljici Mojca Planinc in Ana Vrenko

Ustvarjanje bacilkotov

Z otroki smo se že od novega leta naprej pogovarjali o našem zdravju. Spoznavali smo elemente zdravja, med katerimi je tudi zdrava prehrana. Tudi tekom pouka pri predmetu spoznavanje okolja smo sestavljali zdrave obroke in razvrščali jedi glede na zdravo in manj zdravo. V podaljšanem bivanju pa smo na naše drevo vrednot uvrstili vejo zdravje in jo razvejali v več majhnih vej. Pogovorili smo se, kaj je tisto, kar nam pomaga ohranjati zdravje (da ne zbolimo).

mo).

Ugotovili smo, da je poleg spanja, gibanja, sprostitve in higiene to tudi zdrava prehrana. V kolikor nam primanjkuje katerega od teh elementov, nas bacili hitreje napadejo in lahko zbolimo. Tako je vsak izmed otrok narisal bacile, ki so se kasneje spremenili v lutke. Skupaj smo se odločili, da bomo pripravili lutkovno predstavo. Poleg bacilkotov smo narisali še sadje in zelenjavo, ki smo jo naredili kot super junake, saj nam lahko oni z njihovimi vitamini pomagajo, da hitreje ozdravimo. Obenem pa smo narisali tudi zlobne sladkarije, ki nas pogosto premamijo. Narisano smo nato izrezali in nalepili na paličice in slamice. Nato se je začelo skupno oblikovanje gledališke ideje, učenci so skupaj z učiteljicama zastavili ogrodje igre. Vsak je zavzel eno ali več vlog.

Glavna oseba je bil deček, ki ni hotel jesti zdravo kljub opozorilom staršev. Raje se je prenaedel sladkarij in nezdrave hrane, kar je kmalu privedlo do tega, da ga je bolel trebušček, zobje in tako so ga začeli napadati bacilkoti. Ko je bil že pošteno bolan, se je odločil, da bo poskusil z limonado in tako so na pomoč priskočili superjunaki sadje in zelenjava, ki so mu pomagali odgnati bacilkote in ga ozdraviti. Na koncu igre smo skupaj zapeli še avtorsko poučno pesem o zelenjavčkah in sadju, ki so za nas postali pravi superjunaki.

Predstavo smo zaigrali 4. 4. 2018 staršem in jim s tem predstavili, o čem smo se pogovarjali. Za družinsko nalogo pa smo določili, da se bomo trudili jesti zdravo in tako skrbeti za svoje zdravje.

Otroci so najprej uživali v spoznavanju, nato v dajanju idej in samem ustvarjanju. Komaj so čakali, da pridejo na vrsto za igranje njihove vloge v dramski igri. Da so projekt resnično vzeli za svojega se je pokazalo tudi pri sami igri v času odmorov ali v podaljšanem bivanju, ko so se igrali kuhanje (s plastično in narisano hrano) in si čisto po svoji lastni zamisli naredili tudi kuharsko tekmovanje, kjer so ocenjevali tudi, kako zdravo hrano so pripravili. Veliko jih je superjunake in zlobne sladkarije risalo tudi v prostem času. Pesem, ki smo jo sestavili, pa se še sedaj sliši po razredu.

POŽARNA VAJA NA OŠ FRANCETA BEVKA

V soboto, 7. 4. 2018, smo na šoli imeli požarno vajo. Vsi učenci so bili v učilnicah, v katerih je potekal pouk po ponedeljkovem urniku. Točno ob 8. 31 je bil sprožen alarm. Vsi učenci in učitelji ter delavci šole smo se evakuirali in se zbrali na šolskem igrišču, kjer smo se prešteli. Čez tri minute je prišlo prvo gasilsko vozilo. Na prizorišče požara so prišli gasilci iz PGD Ježica, PGD Stožice, PGD Tomačevo, Gasilske brigade Ljubljana, policija in Rdeči križ. Ugotovili so, da je pogrešanih pet otrok in šest učiteljev, ki so jih kasneje našli in jih oskrbeli. Ostali učenci so do 9. 30 čakali na igrišču. Gasilci so pogasili lažni požar. Kasneje so se na igrišču gasilci predstavili. Postavili so devet postaj, na katerih smo spoznali njihovo delo. Ogledali smo si film o hitrosti požara, videli notranjost gasilskega vozila, spoznali policijske konje, učenci so lahko tudi gasili ogenj pa še marsikaj smo slišali iz ust gasilcev.

TEMA: GASILSTVO

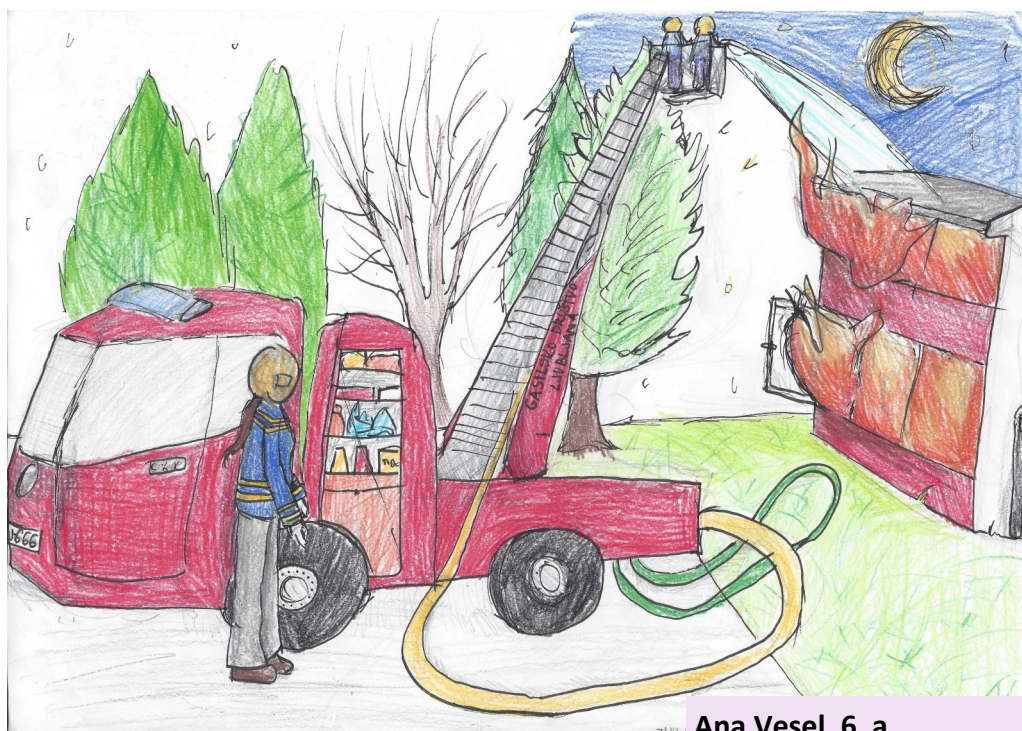
Ana Dimitrijević, 6. b

SLOVENSKI GASILSKI MUZEJ

Ali vas zanima zgodovina gasilstva? No, če vas zanima, lahko obiščete Gasilski muzej v Metliki. Muzej so odprli leta 1969 ob 100. obletnici metliškega gasilskega društva. V muzeju je veliko gasilskih predmetov: prva gasilska čepica, ki jo je nosil graščak Lovinšek, paradne in delovne sekire, požarni kavliji, častniški meči, značke in še najstarejši primerek gasilske brizgalne iz Grahovega pri Cerknici. Muzej je razdeljen na tri dele: v prvem delu se spoznamo z gasilstvom na Slovenskem od ustanovitve gasilske brambe v Metliki leta 1869 pa do prve svetovne vojne. Drugi del prikaže gasilstvo po prvi vojni do danes. Tretji del pa zajema prikaz tehnične dediščine.

VIR: Matjaž Vipotnik: Vodnik po slovenskih muzejih in Darinka Kladnik: Sto muzejev na Slovenskem

Luka Redelonghi, 6. b

Ana Vesel, 6. a

IZJAVA PONESREČENCA

Na požarni vaji, ki se je izvajala na naši šoli, sem bil izbran za enega od ponesrečencev. Za ponesrečenca me je izbrala učiteljica Jana Kebler Zaletel, ki je tudi učiteljica šolske ekipe prve pomoči.

Pred vajo sem bil zelo živčen in v pričakovanju. Ko je zazvonil alarm in so vsi zapustili šolo, smo se ponesrečenci razporedili po učilnicah. Mene so zadolžili, da sem čakal na gasilce na WC-ju ob učilnici za tehniko. Tam sem čakal dobrih deset minut, nato so gasilci le prišli pome. Nesli so me iz šole, ob tem pa me je bolelo, saj sem bil naslonjen na cevi. Izpred glavnega vhoda pa sta me na igrišče nesla dva gasilca. Eden me je prijel za noge, drugi za roke. Po vaji sem imel dober občutek, ker sem doživel tako izkušnjo in pomagal tudi gasilcem do več znanja pri nudenju pomoči.

Gal Lavrenčič, 6. a

Kako si se počutil-a, ko si zaslišal alarm?

Odgovornost, da otroke spravim na varno čim prej. (Irena Veršnik)

Skoraj so mi bobenčki počili. (Vita Resnik)

Dobro, saj je odpadla matematika. (Tilen Porenta)

Prestrašeno. (Živa Simčič)

Pomislila sem na najslabše. Kako zapustiti šolo. Izklopiti plin in elektriko ter oditi varno iz šole.

Kaj ti je bilo najbolj všeč pri predstavitvi gasilcev?

Konji, ker imam rada živali. (Živa Simčič)

Film v učilnici, ker sem sedel. (Tilen Porenta)

Ko smo odšli v gasilski kombi. (Alja Volk)

NEKAJ VEČJIH POŽAROV NA SLOVENSKEM

Tudi na Slovenskem smo doživeli že zelo hude požare, ki so poškodovali poslopja ter ogrožali ljudi. Tukaj je nekaj teh požarov.

Leta 1995 je zagorelo v družbi Carrera Optyl v Ormožu. Ogenj je naredil škodo za približno 3 milijone nemških mark, požar pa je gasilo 250 gasilcev.

5. septembra 2006 je zagorelo v Medvodah. Zgorelo je podjetje, ki se je ukvarjalo z obnovo avtoplaščev. Škode je bilo za 3 milijone evrov.

Leta 2009 je v hladilnici podjetja Niko-transport zagorelo in požar se je razširil po celem podjetju. Gasilo ga je 190 gasilcev. Nekaj gasilcev je potrebovalo tudi zdravniško pomoč zaradi zasrtritve. Ljubljanske mlekarne so v tej hladilnici imele shranjene sladolede v vrednosti 1,5 milijonov evrov.

To je bilo nekaj največjih požarov na Slovenskem.

VIR: www.vecer.com/16-najvecjih-pozarov-v-samostojni-sloveniji-6282805

Luka Kresnik, 6. b

ŠTEVILKA 112

Številka 112 je skupna evropska številka, ki jo pokličemo, če potrebujemo kakršnokoli nujno pomoč. V Sloveniji vsak mesec registrirajo približno 70 000 klicev v sili, od tega jih je manj kot desetina lažnih. Kljub številnim klicem Slovenci še vedno premalo poznamo številko, ki rešuje življenja.

Ko potrebujemo nujno medicinsko, gasilsko, veterinarsko, gorsko, jamarsko, policijsko ali drugo pomoč, pokličemo brezplačno evropsko številko za klic v sili: 112.

Ko pokličemo, moramo osebi na drugi strani telefonske zveze nujno povedati naslednjih 8 podatkov: kdo kliče, kaj se je zgodilo, kje se je zgodilo, kdaj se je zgodilo, koliko je ponesrečencev, kakšne so poškodbe, kakšne so okoliščine in kakšno pomoč potrebujete. Po opravljenem klicu vedite, da pomoč prihaja in poskušajte ohraniti mirno kri ter če lahko pomagajte sebi in šele nato drugim. Vsaka minuta šteje, zato jo dobro izkoristite in storite vse, kar znate.

Enajstega februarja praznujemo svetovni dan številke, ki rešuje življenje in jo lahko pokličemo v vseh državah EU. Tega marsikateri Slovenec ne ve.

Če potrebujete pomoč, pokličite, ne pa številke zlorabljeni, saj v istem trenutku nekdo res potrebuje pomoč. Zloraba je tudi kazniva.

Zala Miklavčič, 6. b

VIR: časopis Delo, Božo Mašanovič, 12. 2. 2009

OBISK RADIA SLOVENIJE

Neko sredo smo se novinarji šolskega časopisa odpravili na Radio Slovenija. Tam nas je prijazno sprejel športni novinar Boštjan Reberšak, ki nas je kasneje predal v roke novinarki Tatjani Pirc, ki nam je povedala veliko o zgodovini radia. Predstavila nam je pripomočke, ki so jih včasih uporabljali in se sedaj nahajajo v vitrini. Včasih so s seboj na teren nosili težke snemalnike, ki so jih danes nadomestili digitalni, lahki snemalniki.

Nato smo se odpravili na ogled večjih studiev. Ogleдали smo si studio, v katerem snemajo nastope Big banda RTV Slovenija. Izvedeli smo, da največji in najbolj znan studio 14 prenavljajo. V preostalih studiih smo izvedeli veliko o nastanku oddaj in radijskih iger. V studiu, kjer snemajo radijske igre, smo zagledali troje stopnic: lesene, kamnite in pločevinaste, ki služijo

temu, da nam pričarajo zvok hoje po različnih stopnicah. Bili smo tudi v studiu, kjer so ravno uravnavali glasnost in barvo glasu njihovega orkestra.

Kasneje smo še obiskali VAL 202, kjer smo prisluhnili novinarki Maruši Kerec, ki je ravno prebiralila novice. Z veseljem nas je sprejela v svoj studio in nam predstavila svoje delo.

Spoznali smo tudi urednika Aleša Smrekarja. Na koncu smo še posneli pogovorno oddajo za otroke, ki je bila predvajana med prvomajskimi prazniki.

Napisali: Kaja Trontelj, Zala Miklavčič, Val Jovanovič Vidmar, Ana Dimitrijevič, Luka Redelonghi, Luka Kresnik, Mija Trkman, Maša Reberšak in Ana Vesel.

Presenetil me je studio, kjer snemajo glasbenike, saj nisem vedela, da imajo snemalne prostore, ki so tako veliki. Najljubši mi je bil del, ko smo posneli mali prispevek za otroški radio. Delo na radiu se mi zdi zanimivo, še lepše pa se mi zdi, da so med seboj vsi povezani in se poznajo. Radio bi z veseljem obiskala še kdaj.

Ana Vesel

Obisk se mi je zdel poučen in zanimiv. Najbolj si bom zapomnila snemanje radijske oddaje in prijaznost novinarjev.

Kaja Trontelj

ČUDEŽNI DEČEK SVETOVNE KOŠARKE

Luka Dončić, košarkar Real Madrida in reprezentant Slovenije

Čeprav je Luka Dončić šele februarja letos dopolnil 18 let, je poleg košarkarja Gorana Dragiča (igra v ligi NBA) in hokejista Anžeta Kopitarja (igra v ligi NHL) največji slovenski športni zvezdnik doma in v tujini.

S košarko se je začel ukvarjati že pri sedmih letih. Za ta šport ga je navdušil oče Saša, nekdanji košarkar in reprezentant, ki je zdaj trener prvoligaškega kluba Ilirija iz Ljubljane. Ker je bil Luka že v osnovni šoli odličen igralec, je najprej zaigral za Olimpijo, potem pa je že pri 13. letih podpisal petletno pogodbo z Realom iz Madrida, enim najboljših klubov na svetu. V Madridu je najprej živel v internatu. Ko je postal igralec članske ekipe Real Madrida, je v Španijo prišla tudi njegova mama Mirjam Poterbin, frizerka, nekdanja manekenka in plesalka, s katero sta se preselila v svoje stanovanje. Luka je blestel tudi v dresu Real Madrida in pri komaj 16. letih, dveh mesecih in dveh dneh postal najmlajši igralec v zgodovini kluba, ki je debitiral v prvi španski ligi, v zgodovini lige pa tretji najmlajši.

Ker je bil kljub mladosti odličen igralec in je bil že nekaj let v Španiji, je španska košarkarska zveza želela, da bi zaigral tudi za njeno reprezentanco. Toda Luka se je septembra leta 2016 dokončno odločil, da bo v članski reprezentanci igral za svojo domovino Slovenijo. Že na prvem velikem tekmovanju je v dresu slovenske reprezentance osvojil zlato kolajno. Na letošnjem evropskem prvenstvu, ki je potekalo na Finskem, v Izraelu, Romuniji in Turčiji, je bila Slovenija prva. V polfinalu je premagala Španijo z 92:72, v finalu pa Srbijo s 93:85.

V finalu si je Luka že v tretji četrtini poškodoval gleženj in obležal na parketu, do konca tekme pa se ni več vrnil na igrišče. Ker ni mogel hoditi, so ga soigralci na podelitev kolajne in nagrad prinesli na ramenih. Vseeno je kasneje prišepal v posebno sobo, kjer je bila po finalni tekmi novinarska konferenca. Tam je selektorja Igorja Kokoškova, Gorana Dragiča in Klemna Prepeliča od navdušenja polival s šampanjcem. Luka je bil izbran tudi v najboljšo peterko evropskega prvenstva, v kateri je bil še njegov soigralec Goran Dragič, ki je postal najkoristnejši igralec tekmovanja (MVP).

Luka živi v Madridu, njegovo dekle pa je manekenka in fotomodel Anamarija Goltes iz Zagorja ob Savi, ki je tudi študentka ekonomije. Za svoj 18. rojstni dan mu je družina kupila posebno darilo: to je bil legendarni avtomobil fičo rdeče barve, na registrskih tablicah pa je pisalo LJ LUKA7. Sedmica označuje številko, ki jo ima napisano na dresu v Realu, v reprezentanci Slovenije pa si je izbral številko 77, saj ima številko 7 že od prej Klemen Prepelič.

Luka Dončić velja za enega najboljših košarkarjev v Evropi, zato ga želijo imeti tudi najboljši klubi v ligi NBA, ki je najmočnejša košarkarska liga na svetu. V naslednjem letu bo v Združenih državah Amerike vsakoletni izbor novincev za ligo NBA (angleško: draft), Luka pa naj bi bil med vsemi najboljšimi igralci sveta izbran kot številka ena.

Viri: Dnevnik, Wikipedia, Real Madrid

Foto: Dnevnik, Evroliga, Real Madrid

Luka Kresnik in

Luka Redelonghi, 6. b

QUIDDITCH

Zapisala: Ana Vesel, 6. a

Quidditch je ekipni šport za fante in dekleta in je mešanica rokometu, rugbyja in igre med dvema ognjema. Igra je bila prvotno domišljajska, zasnovana v romanih Harry Potterja. Leta 2005 je pravila zanj postavil Xander Manshel, takrat dijak 1. letnika Middlebury kolidža. V Slovenijo je igra prišla leta 2015. Slovenska ekipa se imenuje

Aemona Argonautus. Leta 2014 je potekalo prvo svetovno prvenstvo v ZDA.

Igra je podobna tisti v knjigi, le da se odvija na tleh. Ekipo sestavlja sedem igralcev: 3 zasledovalci, 2 tolkača, 1 iskalec in 1 branilec. Igralci imajo okoli glav trakove, da se lahko ločijo med sabo. Iskalec ima rumenega,

branilec zelenega, tolkača črnega in zasledovalci belega. V skupini so lahko le štirje igralci istega spola, da ne bi bilo ekip sestavljenih le iz žensk oz. moških. Igra se s štirimi žogami: »loklom«, dvema »štamfoma« in »zvizom«. »Lokl« je bela odbojarska žoga. »Štamf« je mehka rdeča žoga, ki se drugače uporablja pri igri med dvema ognjema. Najteže je bilo najti nadomestilo za zlati »zviz«. Namesto te hitre žogice s krilci so zelo hitro osebo oblekli v rumena oblačila in ji za pas privezali nogavico s teniško žogico.

Igrišče mora biti ovalne oblike, okoli 45 m dolgo in 30 m široko. Pravila igre so precej zapletena. Igralci morajo imeti metlo ves čas med nogami.

Med seboj si »lokl« podajajo trije zasledovalci in ga poskušajo spraviti v enega izmed obročev na nasprotnikovi strani. Če zasledovalec zadene obroč nasprotne ekipe, s tem skupini prisluži 10 točk. »Lokla« se nato ne sme uporabljati toliko časa, dokler branilec nasprotne ekipe ne pobere »lokla«.

Najpomembnejšo vlogo v ekipi ima iskalec, ki v trenutku, ko ujame zlati »zviz« oziroma dobi nogavico, konča igro. Naloga iskalcev obeh ekip je, da dobijo teniško žogico, ne da bi se dotaknili zlatega »zviza«. Če iskalec ujame »zviz«, si prisluži 30 točk. Zadnji član ekipe je branilec. Ta, tako kot pri rokometu, brani obroč pred zasledovalci druge ekipe. Iskalca in zlati »zviz« spustijo v igro šele 17 minut po začetku igre.

Ko branilec pobere žogo, jo dobi njegova ekipa. Tako kot pri rokometu lahko branilec sam teče čez igrišče in poskuša zadeti nasprotnikov obroč, ki je sestavljen iz kroga na palici. Branilec lahko brani gol tudi takrat, ko gre žoga skozi obroč, in sicer tako, da z druge strani odbije »lokl« nazaj.

Tolkač se »lokla« ne sme dotakniti, ampak na celotno igro vpliva tako, da v zasledovalce meče »štamf«. Če jih zadene in imajo ti žogo, jo morajo nemudoma izpustiti, v vsakem primeru pa morajo iti do svojega obroča in se ga dotakniti, da lahko gredo nazaj v igro. En tolkač ne more istočasno držati obeh »štamfov«, zato sta v ekipi dva tolkača. Tolkač lahko »štamf« tudi prestreže, tako da ga ujame.

Če sta ekipi izenačeni, se igra nadaljuje, dokler ena izmed ekip ne zadene obroča.

VIRI:

- <https://sl.wikipedia.org/wiki/Quidditch>
- www.delo.si/prosti-cas/zanimivosti/bunkeljni-tudi-v-ljubljani-igrajo-quidditch.html
- <https://www.usquidditch.org/about/rules/>
- Rowling, JK. Harry Potter (1-7).
- Rowling, JK. Quidditch Through the Ages.

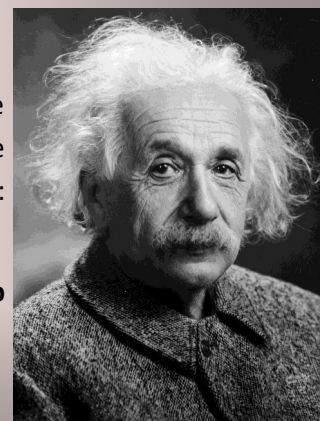
ANEKDOTA je kratka, duhovita zgodbica o znamenitem človeku.

ALBERT EINSTEIN je bil sin judov, ki so se priselili v Nemčijo. Njegova starša sta se poročila v Stuttgart-Bad Cannstatt. Rojstna hiša blizu železniške postaje in celotna soseščina je bila bombardirana in uničena leta 1944. Na mestu hiše stoji danes majhen spomenik. Einstein se je začel učiti matematike pri dvanajstih. Kasneje je postavil različne teorije in domneve, ki so spremenile naš svet. Bil je znanstvenik, ki je odkril in objavil leta 1916 splošno teorijo relativnosti. Kdo ne pozna njegove enačbe $E=mc^2$.

ANEKDOTA

Ko ga je eden izmed njegovih prijateljev vprašal za domačo telefonsko številko, je slavni fizik vzel v roke telefonski imenik in pričel iskati številko. »Mar ne veš svoje lastne telefonske številke?« se je začudil prijatelj. Einstein je skomignil z rameni: »Zakaj bi si zapomnil nekaj, kar zagotovo najdem v knjigah.«

Luka Kresnik, 6. b

Vir: Wikipedija

Foto: Wikipedija

ITA RINA

Ida Kravanja, znana pod imenom Ita Rina, je filmska diva, ki se je rodila leta 1907, 7. julija v Divači, kjer je tudi preživela svoje otroštvo. Njen oče Jožef Kravanja je bil kot večino takratnih prebivalcev Divače zaposlen na železnici. Ko je bila Ida stara leto dni je dobila sestrico Danico. Ida je bila zelo živahna in radovedna deklica. Ko je bila majhna, se je rada igrala s frnikulami, njeni prijatelji pa so bili predvsem fanti. Čez nekaj let je izbruhnila vojna in prišli so težki časi, zato se je družina Kravanja preselila v Ljubljano. Najprej so živeli v Šiški, kasneje pa so se preselili v Rožno dolino. Ida je za osmi rojstni dan od očeta dobila knjigo Otroško gledališče, ki jo je povsem prevzela in očarala. Pri 12. letih je končala Tretjo mestno ljudsko šolo in se vpisala na dekliško višjo šolo. Ni bila ravno najbolj vzorna učenka, tretji letnik je ponavljala, 4. pa po vsej verjetnosti sploh ni dokončala. Je pa redno obiskovala gledališke in filmske predstave in že v gimnaziji sanjara o tem, da bo postala gledališka igralka ali balerina. Konec zasanjane in brezskrbne mladosti je prinesla smrt

njenega očeta leta 1926. Takrat so se za Ido in njeno družino začeli težki časi. Mama je sobe oddajala študentom, Ida pa se je zaposlila v banki.

Konec oktobra leta 1926 je v Slovenskem narodu izšel razpis za lepотно tekmovanje. Zmagovalka naj bi dobila bogato nagrado in filmski angažma v Ameriki. Ker se je Ida razvila v pravo lepotico, so jo prijateljice prijavile na tekmovanje in Ida se je uvrstila med sedem najlepših kandidat. Udeležbo v finale za miss Jugoslavije, ki je potekalo v dvorani Balkan Palace v Zagrebu, je na zahtevo mame odklonila. Nato pa je prišla do njene mame prava delegacija novinarjev, umetnikov in znancev, ki so Idino mamo prepričali v to, da je Ida dovolila odhod v Zagreb. Čeprav Ida na lepotnem tekmovanju ni zmagala, je to povzročilo usoden preobrat v njenem življenju. Eden od lastnikov Balkan Palaca, je njene fotografije posredoval filmskemu producentu Petru Ostermayerju v Berlin. Ko je prišla prva ponudba za snemanje, jo je Idina mama ježno zavrnila. Producenti so večkrat poskušali, vendar brez uspeha. Ida pa je želela uresničiti svoje sanje, zato je brez maminega dovoljenja pobegnila v Berlin.

Ko je prišla v Berlin, se je počutila osamljeno in bila je preplašena. Predstavniki filmskega podjetja Oystermayer so jo pospremili na poskusno snemanje, kjer se je morala najprej izkazati kot igralka. Ida je že takrat pokazala svoje igralske sposobnosti, njena lepota pa je samo še pripomogla k temu. Po snemanju ji je producent povedal, da je dobila posel in takrat se je začela Idina pot k zvezdam. Seveda so najprej od nje zahtevali, da si spremeni ime.

Zaradi lažje izgovorjave v tujini so ji izbrali umetniško ime Ita Rina. Prvi film, v katerem je nastopila, je bil *Kaj otroci prikrivajo staršem*. Pod novim umetniškim imenom je dobila vloge v različnih filmih, kot so *Dva pod nebesnim sklonom*, *Izgubil sem srce na Savi*, *Zadnja večerja*, *Prebrisana Berlinčanka*, *Plesalec* in še nekaj drugih. Veliko slavo pa ji je prinesla vloga v filmu *Erotikon*. Že ko je prebirala scenarij, se ji je zdelo, da je to lahko zanjo velika življenjska priložnost in imela je prav. Film je doživel velik uspeh pri kritikih in pri občinstvu po Evropi. Čez nekaj časa, leta 1931, je prišla ponudba iz Hollywooda, vendar jo je na žalost zavrnila. Odločila se je, da bo naredila premor v karieri in se posvetila družinskemu življenju. V Berlinu se je namreč videvala s srbskim študentom Miodragom Đorđevićem in 19. aprila leta 1931 sta se poročila. Takrat je prestopila v pravoslavno vero in si nadela še tretje ime Tamara Đorđević. Kasneje je ponovno dobila ponudbo iz Hollywooda, vendar ji je mož postavil ultimat, ali on ali Hollywood. In seveda je izbrala njega.

Pred začetkom 2. svetovne vojne je sprejela vlogo v nemškem filmu *Centrala Rio*, vendar so takrat tam vladale težke razmere za tuje igralce, zato je spakirala kovčke in odšla v Srbijo. Leta 1940 je rodila sina Milana, tri leta pozneje pa še hčerko Tijano. Vojno so preživljali v težkih razmerah. Ita Rina je v kriznem obdobju za preživetje na prsih nosila vreče moke, se zadolževala, prodala je celo nakit in včasih kakšne stvari tudi pretihotapila čez mejo, kar je bilo zelo nevarno. Po vojni se je želela ponovno vrniti na filmska platna, vendar se je odločila, da bo nastopala le v filmih, ki jih bodo snemali na domačih tleh. Zadnjič se je pred kamerami pojavila v filmu *Vojna*, ki je bil posnet leta 1960. Nato se je upokojila in se odločila, da bo preostanek svojega življenja preživela ob črnogorskem primorju v Budvi, kjer je skrbela za svojega skleroznega moža. 10. maja leta 1979 je tam tudi umrla zaradi asmatičnega napada, pokopali pa so jo v Beogradu.

Iti Rini je uspel domet filmske zvezde, katerega ni preseгла še nobena slovenska filmska igralka.

Napisala: Manca Kavčič, 9. b

VIRI:

[http://www.primorci.si/osebe/kravanja-\(ita-rina\)-ida-/1081/](http://www.primorci.si/osebe/kravanja-(ita-rina)-ida-/1081/)

<https://siol.net/trendi/film/ita-rina-gledalci-so-ji-jedli-iz-roke-video-111494>

<http://dk.fdv.uni-lj.si/diplomska/pdfs/bohorc-kaja.pdf>

1960 - Vojna
1939 - Trgovci z dekleti
1937 - Princesa koral
1935 - A življenje teče dalje
1932 - Fantom Durmitorja
1930 - Valovi strasti
1930 - Obešenjakova Tončka
1929 - Pomlad se budi
1929 - Sramota
1929 - Erotikon
1928 - Zadnja večerja
1928 - Revica sužnja
1928 - Plesalec
1928 - Hotelska podgana
1927 - Dva pod nebesnim sklonom
1927 - Vsakdo mora imeti malo prijateljico
1927 - Izgubil sem srce na Savi
1927 - Prebrisana Berlinčanka
1927 - Kaj otroci prikrivajo staršem

Filmi, v katerih je nastopala

ČUDO (FILM)

August Pullman je deček s hudo deformacijo obraza. Zaradi številnih operacij se je do desetega leta šolal doma. Ob vstopu v peti razred si želi le, da bi ga sošolci sprejeli kot sebi enakega.

Auggie, kot so ga klicali njegovi bližnji, si je od nekdaj želel, da bi imel običajen obraz. A kakor mu je vedno govorila njegova sestra Via, človek ne more biti običajen, če se je rodil, da izstopa. Zdaj se mora Auggie prvič soočiti s svetom okoli sebe. Veseli in žalostni dogodki, ki smo jim priča skozi vse leto, pa zelo spremenijo tako Augusta, kot tudi ljudi okoli njega. Čeprav ne more nihče prezreti njegovega nenavadnega obraza, Augustovi novi prijatelji spoznajo, da smo ljudje lepi zaradi tega, kar nosimo v srcu. Poleg Augusta svoja razmišljanja razkrijejo še sestra Via, novi sošolci Jack, Summer in Justin ter Viina prijateljica Miranda. Njihovi pogledi se združijo v boju za empatijo in sprejemanje drugačnosti.

Film je poimenovan po istoimenskem romanu pisateljice R. J. Palacio. Knjiga je zaradi številnih pozitivnih sporočil pritegnila mnoge bralce po vsem svetu in v mnogih vzpodbudila podobno misel: da je resnična lepota očem nevidna.

V filmu igrajo Jacob Tremblay, oskarjeva dobitnica Julia Roberts, Owen Wilson, Izabela Vidovic, Daveed Diggs, Sonia Braga in Danielle Rose Russell. Stephen Chbosky (Charliejev svet) je film Čudo režiral po scenariju R. J. Palacio, Stevena Conrada (Nedokončani posli) in Jacka Thorna (Harry Potter and the Cursed Child).

Zapisala: Kaja Trontelj, 8. b

viri: https://www.kolosej.si/filmi/film/cudo_1/

Kradljivka knjig

Kaja Trontelj, 8. b

Najraje berem fantazijske knjige, po realističnih romanih pa posegam le redko. Kljub temu sem nekoč prebrala roman, ki se mi je zaradi pretresljive in ganljive zgodbe vtisnil v spomin.

Zgodba se odvija v Nemčiji v času 2. svetovne vojne, spremljamo pa jo skozi oči Smrti. Deklica Liesel Meminger, ki je tudi glavna literarna junakinja knjige, skupaj z mamo komunistko in bratom potuje rejniškim staršem naproti. Na poti pa brat zaradi bolezni umre in tako se Liesel znajde sama pri očimu Hansu Hubermannu, vedno nasmejanem harmonikarju, ter mačehi Rosi Hubermann, pri kateri jeklena zunanost skriva veliko srce. Liesel na ulici Himmel (kar v prevodu pomeni raj) spozna tudi dečka Rudyja Steinerja, s katerim sklene trdno prijateljstvo. Ko se s pomočjo svojega rejniškega očeta Hansa nauči brati, začne Liesel krasti knjige, ki jih nato med bombnimi napadi deli z drugimi. Knjige postanejo njena strast. Dekle verjame v to, kar njo in njene sošolce učijo v šoli; verjame, da je Hitler dober in pravičen in v prevlado Nemčije nad svetom. Nato pa vse spremeni prihod nenavadnega tujca Maxa, za katerega Liesel kasneje ugotovi, da je Jud in ga, tako kot ostale somišljenike, preganja Hitler. Poveže ju ljubezen do knjig ter dar za pisanje, kar med njima splete prijateljstvo. Lieselina nova starša ga skrivata v klet, da ga ne bi našli nacisti. Maxov prihod pa postavi na glavo vse, v kar je Liesel kdaj verjela in kar so jo naučili. Dvomiti začne v pravilnost Hitlerjevih dejanj in ugotovi, da tudi njena starša in Rudy menijo enako. Še naprej krade knjige in zbira besede, ki si jih želi nekoč povezati v celoto. Konec knjige je pretresljiv, a nikakor ne nepričakovan.

Kradljivko knjig je napisal avstralski pisatelj Markus Zusak, ki je ideje črpal iz materinega pripovedovanja o nacistični Nemčiji. Po knjigi je bil leta 2013 posnet tudi film z istoimenskim naslovom. Tako knjigo kot film priporočam mladim in odraslim, saj je delo hkrati neizprosno in nežno, predvsem pa izvrstno napisano.

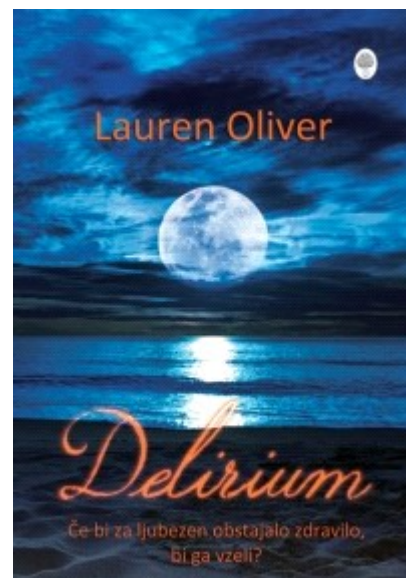
Kradljivka knjig je tako zgodba o prijateljstvu, mladosti in ljubezni do življenja v času krutosti in neusmiljenosti v enem od najtemnejših obdobjih človeške zgodovine. Opisuje ljudi, ki so do konca verjeli in se borili, da bi lahko prihodnji rodovi živeli v miru in sreči, pa čeprav so morali za to žrtvovati veliko, na žalost mnogi tudi svoje življenje.

Lauren Oliver: Delirium

Knjiga Delirium me je že na začetku pritegnila s svojim nenavadnim naslovom in tudi kasneje med branjem sem bila nad njo navdušena.

Delirium je prva knjiga v trilogiji Delirium. Zgodba je postavljena v prihodnost, v kateri obstajajo le še posamezna mesta, ki so obdana z električno ograjo. Med mesti leži Divjina- pust in divji prostor brez vsakršnih naselij. Toda zakaj je tako?

Znanstveniki so ljubezen- delirio- diagnosticirali kot bolezen. Ugotovili so, da ti prepreči sposobnost treznega razmišljanja in te privede v norost, zato si jo na vsak način prizadevajo izkoreniniti. Vsak državljan mora pri svojih osemnajstih letih prestati kirurški poseg, s katerim mu odstranijo sposobnost sočustvovanja in ljubezni. Življenje brez ljubezni naj bi bilo namreč popolno - varno in predvidljivo. Zakoni in biblija obenem so zapisani v Knjigi Psst, priročniku o zdravju, sreči in varnosti. Vendar pa obstajajo ljudje, ki kljub temu verjamejo v ljubezen in se upirajo zdravljenju, čeprav vlada poskuša njihov obstoj prikriti. Imenujejo se invalidi, živijo pa v Divjini. Nekateri med njimi se včasih vtihotapijo v mesta in v znak upora nastavljajo bombe. Kljub temu pa ozdravljenci v mestih živijo popolnoma mirno in srečno življenje.

Prvi del: Delirium

»Ljubim te. Ne pozabi. Tega ti ne morejo vzeti.«

V prvem delu trilogije spremljamo zgodbo 17-letne Lene Holoway, ki živi v Portlandu. Njena mama naj bi zaradi okuženosti z delirio naredila samomor, njen oče je umrl že kmalu po njenem rojstvu, starejša sestra Rachel pa je že ozdravljena. Tako odrašča skupaj s teto Carol, stricem Williamom ter sestričnima Jenny in Grace. Ima tudi najboljšo prijateljico Hano, ki si želi svobode in ljubezni in zato na skrivaj obiskuje prepovedane zabave, se dobiva s fanti ipd. Lena pa je že celo življenje zaznamovana s smrtjo svoje mame: sošolci jo prezirajo in se je izogibajo, sama pa vsak dan razmišlja o njej in jo pogreša. Materina smrt je zanjo dokaz, kako bolna in sprevržena je ljubezen. Zato trdno verjame, da je deliria bolezen in komaj čaka na dan, ko bo ozdravljena. Nekaj tednov pred operacijo pa se ji zgodi to, česar se je najbolj bala: zaljubi se. Zgodba se še bolj zaplete, ko Lena izve, da je njen fant Alex v resnici invalid. Hkrati prvič podvomi v to, kar so ji govorili vse življenje. Spozna, da ljubezen ni bolezen in da se je zanjo potrebno boriti. Nekaj dni pred njenim ozdravljenjem z Alexom poskušata zbežati čez mejo v Divjino, vendar Alexa pri tem ujamejo. Lena predvideva, da je mrtev, sama pa zbeži v Divjino.

Drugi del: Pandemonium

»V svetu brez ljubezni... tehtamo, štejemo, merimo, dušo smo pa poteptali v prah.«

Lena je končno prispela v Divjino, kraj o katerem je tako dolgo časa sanjala skupaj z Alexom. Tam kmalu najde nove zaveznike: Vrano, Špica, Lovca, Robija in ostale upornike, s katerimi kmalu splete trdne prijateljske vezi. Vse bolj spoznava, da je Divjina v mnogih pogledih še bolj kruta kot svet, ki ga je poznala prej, saj tu invalidi stalno bijejo boj za preživetje. Mučijo jo spomini na preteklost: spomini na Hano, Alexa in njeno družino. Vendar pa kmalu dobi svojo prvo nalogo. Spremljati mora delovanje organizacije DOA- delirio osvobodene Amerike. Ko pa njo in sina voditelja organizacije Juliana ugrabijo, mora napeti vse svoje sile, da bi se z Julianom uspela rešiti iz rok ugrabiteljev. Na koncu jima to s pomočjo ostalih upornikov tudi uspe, Lena pa končno izve, kaj je bil v resnici vzrok za ugrabitev in kdo je bil zanjo odgovoren. Preseneti jo tudi nenadna vrnitev Alexa, za katerega je ves čas mislila, da je mrtev.

Tretji del: Rekviem

»Podrite zidove. Drugače boste do konca živeli na tesnem, v strahu, ves čas boste morali graditi pregrade, da se obvarujete pred neznanim, moliti, da vas ne pogoltne tema, recitirati verze groze in tesnobe.«

V zadnjem delu trilogije spremljamo zdaj Hanino, zdaj Lenino zgodbo. Hana je sedaj že ozdravljena in bodoča žena novega župana Freda Hargrova. Njeno življenje je na videz popolno. Vendar pa Hana hitro spozna, da pri njej zdravljenje ni delovalo tako, kot bi moralo. Vse bolj jo obhajajo dvomi, ki pa jih je potlačila globoko vase. Še vedno čuti bolečino ob Lenini in Alexovi izgubi in ju pogreša, kar je ravno nasprotno od življenja brez bolečin, ki so ji ga obljubili ostali ozdravljeni. V Divjini pa je Lena že dejavna članica upora. Vse bolj je razpeta med Alexom in Julianom, pretrese pa jo tudi nepričakovana vrnitev svoje mame. Medtem že povsod potekajo upori invalidov, tako da vlada njihovega obstoja ne more več prikriti. Njihov največji napad poteka na mesto Portland. V njenem zadnjem spopadu mora Lena rešiti ljudi, ki jih ima najraje in končno spoznati, za koga ji bije srce.

Avtorica trilogije Lauren Oliver je znana po svojih številnih uspešnicah, njeni najbolj znani deli sta *Delirium* in *Before I Fall*, ki bo to leto končno izšlo tudi v slovenščini. Za roman *Delirium* je prejela veliko uglednih nagrad, med drugim tudi francosko veliko nagrado za najboljši tuji fantazijski roman za mlade.

Trilogija mi je všeč, ker odpira mnogo zanimivih tem, saj svet v njej celo malo spominja na našega. Večplastna zgodba je vsekakor mojstrsko napisana in vredna razmisleka. Zaradi odlične zgodbe in globokega sporočila bi jo priporočala vsem mladim in tudi starejšim bralcem.

Kaja Trontelj, 8. b

BARCELONSKI REFERENDUM

Kljub policistom iz Madrida je večina prebivalcev iz Barcelone na referendumu obkrožila odločilni »SI«.

V nedeljo, 1.10.2017, se je v Barceloni zgodil pretresljiv referendum. Policisti iz Madrida so prebivalcem Barcelone preprečevali vstop v volišča. Ker Barcelončani s tem niso bili zadovoljni, so na glavni ulici v Barceloni pripravili velik protest. Tja so prišli s traktorji ter trobili, na balkonih pa so visele katalonske zastave in plakati z besedo »SI«.

Kljub policistom so ljudje vseeno vdrli in volili, ter s tem zagotovili državo Katalonijo. Samostojnost je sicer še neodvisna, a je bilo veselje vseeno nepopisno.

Zala Miklavčič in Ana Dimitrijevič

Jedrska vojna med Severno Korejo in ZDA?

Kot poročajo svetovni mediji, se predsednik ZDA Donald Trump in predsednik Severne Koreje Kim Jong Un res ne razumeta.

Po prepirih in grožnjah med državama je Un izstrelil balistično raketo proti otoku Guam (ZDA), a je ta padla v vodo. Trump je Koreji zagrozil, da jo bo »razbil« z jedrskim orožjem. Un in Trump si še kar grozita, a samo Un je naredil korak. Koreja tudi napreduje z ustvarjanjem jedrskega orožja. A ne navadnega. Un hoče, da jedrske bombe spravijo v balistične rakete, kar pomeni da bi lahko s tem orožjem vrgli atomsko bombo brez letala, ampak bi jo samo izstrelili. Če bi prišlo do vojne med državama, bi bile posledice hude, saj imata obe veliko vojaško moč. Lahko se spomnimo na Nagasaki, kakšne posledice je pustila bomba. To bi se lahko zgodilo z eno ali drugo državo. To bi vplivalo na cel svet.

Val Jovanovič Vidmar

DISLEKSIJA

ŽIVIJO, IME MI JE **VESNA ĐUKIĆ**. STARA SEM ŠTIRINAJST LET IN SEM OSEBA Z DISLEKSIJO. KAJ SPLOH JE DISLEKSIJA? TO JE MOTNJA, ZARADI KATERE SLABO BEREM, ZAMENJUJEM ČRKE IN ŠTEVILKE, NE MOREM RAČUNATI NA PAMET ALI PA ZELO TEŽKO. NEKEGA TESTA NE MOREM REŠITI TAKO HITRO KOT OSTALI SOŠOLCI. A DISLEKSIJA NIMA SAMO NEGATIVNIH STRANI. LJUDJE Z DISLEKSIJO SO OBIČAJNO ZELO NADARJENI NA NEKEM DRUGEM PODROČJU, KI NI ŠOLSKO. JAZ SEM RECIMO DOBRA NA PODROČJU GLEDALIŠČA IN V RETORIKI.

IMETI DISLEKSIJO NI PREPROSTO, SPLOH ČE SI MLADOSTNIK. GOVORIM IZ LASTNIH IZKUŠENJ. VRSTNIKI NISO OBVEŠČENI O DISLEKSIJI. ZATO SO MI KOT MLAJŠI ŠOLO KAR ZAGRENILI. VELIKOKRAT SEM SLIŠALA OD SOŠOLCEV: »VESNA JE PA NEUMNA, ZATO KER SLABO BERE IN IMA PODALJŠAN ČAS PISANJA TESTA.« MOGOČE NE VESTE, KOLIKO ME JE TO PRIZADELO, AMPAK TO ME JE BOLELO, KOT DA BI ME NEKDO REZAL. BOJIM SE BRATI NA GLAS PRED DRUGIMI, KER VČASIH ČESA NE PREBEREM PRAVILNO IN SE MI POTEM VSI SMEJIJO IN SE NORČUJEJO. ZARADI TAKIH STVARI SO DISLEKTIKI DEPRESIVNI IN VČASIH SO POSLEDICA DEPRESIJE ANOREKSIJA, OKM (OBSESIVNO KOMPULZIVNA MOTNJA), BULIMIJA ... VČASIH SO ME SKRBELE TAKE ČUDNE SKRBI, KI JIH NOBEN DRUG KOT DISLEKTIK NE BI RAZUMEL. NPR. PISALA SEM TEST V KABINETU IN POVLEKLA PISANJE V DRUGO URO. TO POMENI, DA SEM MORALA ODDATI TEST KASNEJE, ZATO SEM MORALA ČEZ RAZRED, V KATEREM JE BIL ŽE DRUG RAZRED. SKRBELO ME JE, KAJ MI BODO UČENCI TEGA RAZREDA REKLI. ALI SE BODO SMEJALI ALI MI BO KDO KAJ NAREDIL? ZATO VČASIH RAJŠI NISEM PISALA TESTA DLJE, AMPAK SEM GA ODDALA NA POL PRAZNEGA. SAMO DA MI NE BI BILO TREBA ITI ČEZ RAZRED, V KATEREM SO BILI DRUGI UČENCI.

OSEBE Z DISLEKSIJO IMAMO POGOSTO PROBLEME Z ZBRANOSTJO. VSAKA STVAR NAS LAHKO ZMOTI. S TEM RAZLOGOM DELAMO KRATKE ODMORE MED UČENJEM. ZATO JE ŠE TOLIKO BOLJ POMEMBNO, DA SMO NA ČUSTVENEM PODROČJU STABILNI. KER ČE NISMO, NAŠA ZBRANOST PADE. TO POMENI, DA KVALITETNEGA UČENJA NE BO.

NA ZAČETKU SEM REKLA, DA JE DISLEKSIJA MOTNJA S SLABIMI STRANMI. TO JE RES DEFINICIJA BESEDE DISLEKSIJA. A DISLEKSIJA JE MNOGO VEČ. JE NADGRADNJA TVOJEGA TELESA. NE MISLIM TO, KOT DA BI TI ZRASLA DRUGA ROKA, AMPAK KOT DODATEK TVOJEMU DUŠEVNEMU TELESU. ZARADI VSEH STVARI, KI JIH PREŽIVIMO, ALI NAS DOLETIJO V ŽIVLJENJU. NO, ZARADI VSEH TEH STVARI SMO MOČNEJŠI. DISLEKSIJA JE ENA OD TEH STVARI. PO MOJEM MNENJU JE »VSAK ČLOVEK JE ZASE SVET, ČUDEN, SVETAL IN LEP,« KOT PRAVI TONE PAVČEK. AMPAK JE RES! VSAK JE POSEBEN IN DISLEKTIKI SI TO DOKAZUJEMO IZ DNEVA V DAN. ŠOLA JE ZAME KOT BOJIŠČE, KJER MORAM OSTATI ŽIVA. TOREJ, POTRUDITI SE MORAM, DA SE NE OSMEŠIM ALI DA NE ZNORIM. MORAMO SE VZPODBUJATI IN DOKAZOVATI. NE VEM ZA OSTALE. AMPAK JAZ SE MORAM STALNO DOKAZOVATI, KER ME VČASIH DRUGI DAJEJO V NIČ. ZATO JIM ŽELIM DOKAZATI, DA ZMOREM. PREDVSEM SE MORAŠ VZPODBUJATI SAM. KER TE NOBEN DRUG NE BO. RES JE, DA SMO NEKATERI BOLJ SREČNI OD DRUGIH IN IMAMO LJUBEČE MAME, OČETE, SESTRE ALI PRIJATELJE. PA TUDI ČE NIMAMO VSEGA TEGA, SE MORAMO ZAVEDATI, DA IMAMO SEBE. TO, DA SMO NA SVETU, JE DAR, POSEBEN DAR.

S TEM SPISOM NE ŽELIM OSEBE Z DISLEKSIJO NAREDITI UBOGE. KER NISMO! SAMO VAM ŽELIM POVEDATI, KAKO JE IMETI DISLEKSIJO. POLEG TEGA VAM ŽELIM SPOROČITI: »NE GLEDE NA TO, ALI IMAŠ DISLEKSIJO ALI IMAŠ KAR KOLI DRUGEGA, NIKOLI NE SMEŠ NEHATI VERJETI VASE TER SE MORAŠ VZPODBUJATI, KER TE NIHČE DRUG NE BO.«

Hitri intervjuji

NAŠA KUCHARICA MATEJA MAZI

Kaj ste prvotno hoteli postati po poklicu? Kuharica.

Zakaj? Že od malega sem hotela postati kuharica.

Ali ste zadovoljni s svojim delom? Seveda, če ste otroci pridni, smo vsi zadovoljni.

Ali ste zadovoljni z razmerami na vašem delavnem mestu? Seveda sem.

Se vam vaša plača zdi sprejemljiva? Je vedno premajhna.

Koliko ur na dan delate na dan? 9 ur, od 6. 00 do 15. 00.

Kako poteka vaš delovni dan? Zjutraj grem v službo, najprej pozdravim hišnika, spijem kavo, nato začnem s pripravo malic, kasneje pripravim kosilo. Sledi razdeljevanje kosila, pospravljanje in priprava popoldanske malice. Tako se zaključi moj delovni dan. Seveda mi pri tem pomagajo pomočnice, brez katerih ne bi šlo.

Kaj najraje kuhate? Testenine, ker jih imate zelo radi in tudi sladice, ker imate tudi te radi.

Ali doma tudi kuhate? Seveda.

Kaj najraje jeste? Prekmursko gibanico.

Ali je vaše delo stresno? Malo tudi, ker včasih ne dobimo vseh sestavin za pripravo hrane.

Sestavil: Val Jovanovič Vidmar, 6. b

Mala pomoč: Gal Lavrenčič, 6. a

NEKAJ BESED S

KRISTJANOM

1. Kje živite?

V Kamniku.

2. Ali ste bili, preden ste prišli sem, receptor že na kateri drugi šoli?

Ne.

3. Kako ste se odločili, da postanete receptor na šoli?

Bil sem brezposelen in sem se prijavil na razpis.

4. S kakšnimi težavami se srečujete v šoli?

Otroci so preveč razigrani ... treba jih je umiriti.

5. Približno koliko torb tedensko odnesete v pravo?

Včasih okoli 20, zdaj se je poboljšalo... samo še okoli 2-3.

6. Ali mislite, da vas imajo otroci radi?

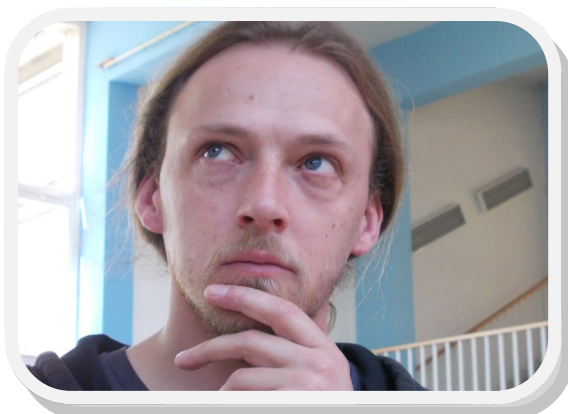
Da.

7. Zakaj imate dolge lase?

Ker poslušam rock glasbo in ker imam take že od vedno.

Maša Reberšak in Mija Trkman,

6. a

Kdaj ste pričeli z delom na naši šoli?

Pričela sem z letom 2013, sprva kot pripravnica.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Zelo zgodaj sem spoznala, da me zanima pomoč in podpora mladim, zato sem se tudi odločila za poklic v tej smeri. Kasneje sem se odločila za delo z OŠ.

S katerimi težavami se najpogosteje soočajo učenci?

Najpogosteje se soočajo z učnimi težavami, ki jih razrešujemo z učenjem različnih strategij učenja. Včasih se pojavijo večji konflikti, ki jih med sabo učenci ne morejo rešiti. Pri tem pomaga predvsem pogovor. Starejši pridejo tudi z vprašanji o odraščanju, o izbiri srednje šole.

Kaj vse vključuje vaše delo? Le pogovor z učenci?

Vključuje tudi pogovore s starši, sodelavci, vodstvom šole, včasih z zunanjimi inštitucijami. Skupne zadeve razrešujemo z razrednimi urami. Ukvarjam se tudi s pisarniškim delom, vendar želim več časa za delo in pogovor z učenci.

Če bi se odločali zdaj, bi se odločili za ta poklic?

Da, zagotovo bi zopet izbrala ta poklic. Rada razrešujem težave, vidim napredek pri učencih, saj se za vsako težavo najde rešitev. To mi je v navdih. Če ugotoviš, da se nerad lotevaš svojega dela, potem je to znak, da se moraš morda usmeriti k drugemu poklicu.

Približno koliko omaric morate odkleniti na teden?**NAJMANJŠE ŽIVALI NA SVETU**

Pri vsaki živalski pasmi lahko naletimo na pritlikavce.

Odrasel konj meri od 144 cm do 162 cm, novorojenček pa od 97 cm do 112 cm. Najmanjši odrasli konj na svetu meri 93 cm, kar je manj kot novorojenček. Tega konja so ustvarili z večletnim križanjem nizkih konjev. Pritlikavi konj mora živeti na toplem v hiši, ne pa kot ostali v hlevu.

Naletimo lahko tudi na pritlikavega nilskega konja, ki je v velikosti primerljiv z velikim psom. Pritlikavi nilski konj je v okolju ogrožena vrsta, vendar jim izumrtje zaenkrat še ne grozi.

LUKA REDELONGHI, 6. B

Vir: <http://www.24ur.com/ekskluziv/zanimivosti/najmanjse-zivali-na-svetu.html>

Hitri intervjuji

Približno 4-5 omaric dnevno. Kljub temu je viden napredek; učenci so že bolj vestni pri prinašanju ključev v šolo.

Kaja Trontelj, 8. b

O PRIJATELJSTVU

Prijatelji so takoj za družino najpomembnejši. Delajo ti družbo in ti pomagajo.

Moj najboljši prijatelj je Mak, ker ima podobne interese in se z njim največ družim. Kadar me starši ne morejo peljati na tekmo, se lahko peljem z njegovim očkom. Mak je zelo smešen. Velikokrat se pokličeva in greva skupaj na igrišče. Mak je zelo dober v košarki. Skupaj mečeva na koš. Skupaj sva nepremagljiva. Na igrišču si tudi poveva, kaj se nama je novega zgodilo. Prijatelji so pomembni, ker se brez njih ne bi pravilno razvijali. Prijatelji si med seboj pomagajo. Prijatelji ti pomagajo tudi v težavah. Z njimi ti je lažje, ko si čisto potr.

Brez prijateljev bi bil svet žalosten in pust.

Domen Porenta

Silvestrovanje 2018

V nedeljo zjutraj me je prebudilo glasno pokanje. Skozi roletu sem videl delčke ognjemeta, ki so švigali po zraku. Bilo je zelo zgodaj, zato sem se obrnil in zaspal nazaj.

Čez nekaj časa sem vstal. Umil sem si zobe, se preoblekel in si pripravil zajtrk. Odšli smo k prijateljem. Toplo so nas sprejeli. Na mizo so postavili narezek. Najprej smo pojedli samo otroci, nato pa so pojedli še starši. Skupaj smo se igrali in se obmetavali s pliškoti. Morali smo iti, ker smo se dogovorili, da gremo silvestrovat k babici. Domov smo šli samo po torto, ki jo je spekla mami. Usedli smo se v avto in se odpeljali. Med vožnjo so na radiu opozarjali, naj ne sedemo za volan, če smo pili alkohol. Končno smo prispeli. Dedi nas je pričakal na vratih in nam voščil vesele praznike. Zvečer sta babi in teta Klara pripravili prvovrstno večerjo. Do sitega smo se najedli. Pojedli smo še torto, ki jo je spekla mami. Potem smo z bratrancem odšli igrat računalniške igre. Igrali smo vse do polnoči. Skupaj smo nazdravili. Bili smo zelo zaspani, zato smo odšli domov.

Doma smo se preoblekli v pižame, si umili zobe in zaspali.

Domen Porenta

NOVOLETNO PRAZNOVANJE

Letošnje novoletno praznovanje sem preživela skupaj z družino. Že prejšni dan smo se odločili, kako in kje bomo pričakali novo leto.

Ker je bil na silvestrovo lep dan, smo odšli na sprehod v gozd, popoldan pa smo si pripravili slavnostno večerjo. Skupaj s sestro Milo sva okrasili jedilnico, na mizo pognili slavnostni prt, prižgali svečke ter pripravili krožnike in pribor. Ko je bilo vse na mizi, smo se fotografirali in nazdravili s šampanjcem. Da ne bo pomote! Imeli smo otroški šampanjec in šampanjec za odrasle.

Po večerji smo se začeli pripravljati na odhod v mesto. Odločili smo se namreč, da bomo odšli na novoletni nastop raperja Nipkeja. Ker je bil nastop prestavljen na malo kasneje, smo se še sprehodili po mestu, si ogledali lučke in naleteli na prizorišče, kjer je pela Klara Jazbec. Po njenem nastopu smo se odpravili do odra, kjer je imel nastop Nipke. To je bil moj prvi koncert v živo! Glasba je bila tako glasna, da se mi je že začelo vrteti. Na koncertu sem zelo uživala.

Po koncertu smo odšli k prijateljem. Skupaj smo pohiteli na streho njihovega bloka in tam pričakali novo leto ter si ogledali ognjemet.

Letošnje novoletno praznovanje se mi je zdelo zelo zabavno. Najbolj pa mi je bil vseh Nipkejev nastop. **Alja, 4. b**

Zame je prijateljstvo

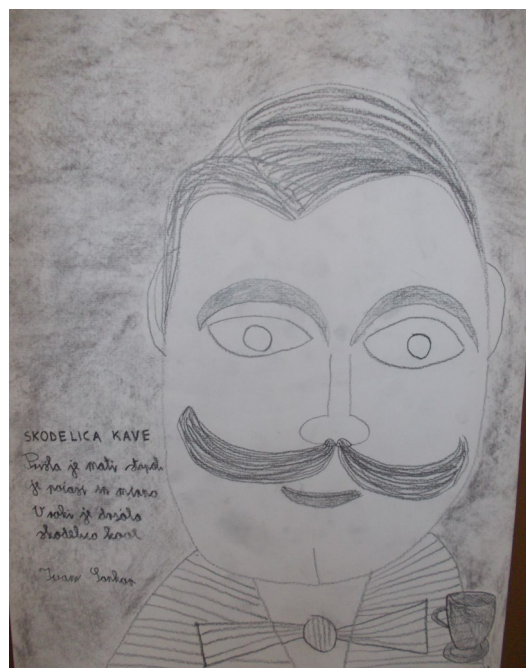
Prijatelji so ljudje, ki imajo nekaj skupnega. Ko pomislim na besedo prijateljstvo, mi pridejo na misel: Alja, Ela, Lina, Pia, Lana, Katja, Ina Ana in še kdo.

Zame so prijatelji ljudje, ki me imajo radi. Prijateljstvo je nekaj posebnega. Tega ni vsak. Prijatelje si sam pridobiš. Prijatelji pridejo in grejo. V življenju jih imamo več, nekatere pridobimo, druge izgubimo in le redke ohranimo celo življenje. Zame je prijatelj tisti, ki se zna postaviti v mojo kožo. Alja mi je všeč zaradi tega, ker je iskrena, Ela mi je všeč, ker se rada družijo z mano, Pia mi je všeč, ker je prijazna, Lana mi je všeč, ker je velika, Katja je srmežljiva, Ina Ana pa lepo riše.

Prijatelji so tudi drugi, a v prednosti so one. Imamo boljše in slabše prijatelje. Prijatelji so zelo iskreni, pomembni, dragoceni in ti pomagajo, ko to potrebuješ. Prijateljstvo se gradi iz dneva v dan in s časom se krepi. Prijatelji so tisti, ki te znajo v žalostnih trenutkih razvedriti.

Kaj pa pomenijo vam prijatelji? Meni so vsi zelo pomembni.

Julia Pregelj

PRIJATELJI

Vsak človek na svetu ima kakšnega prijatelja. Prijateljstvo pomeni se družiti, si pomagati in podobno. Ljudem prijateljstvo pomeni zelo veliko.

Jaz imam veliko prijateljev. Če ne bi imel prijateljev, bi bil osamljen, bilo bi mi dolgčas. Prijatelji si velikokrat pomagamo, tudi to, kar ne bi smeli. Na primer pomagamo si pri domači nalogi. Vsak človek si lahko sam izbere, koga bo imel za prijatelja. Če seveda on hoče biti njegov prijatelj. Prijatelji si med seboj povedo tudi to, kar drugim ne bi nikoli. Prijatelji si pomagajo, tudi če se poškoduješ. Na primer ti prinesejo hrano in pijačo, če si je sam ne moreš. Dobri prijatelji se pogosto vidijo, se igrajo in podobno. Prijateljem tudi popuščaš, kdaj pa oni popustijo tebi.

Prijateljstvo je pomembno tudi za razvoj. Da se ne bi skregali, si pogosto popuščajo. To so pravi prijatelji.

Filip Mušič

NOVOLETNA PRAZNOVANJA

Med novoletnimi praznovanji sem bil nekaj časa doma, nekaj časa pa v Celju. Praznike sem preživel s svojo družino in sorodniki.

31. decembra sem se zbudil ob desetih. Mami je meni, sestrici in očiju naredila zajtrk. Ko smo vsi pojedli, smo začeli pospravljati hišo. Jaz in moj oči sva odnesla smeti in pospravila garažo. Sestrica in mami pa sta pospravili stanovanje. Ko smo vse pospravili, smo jaz, sestra in oči šli poskusiti našo pirotehniko. Bilo je zelo lepo. Ko smo končali, je mami naredila kosilo. Za kosilo smo jedli brancina s krompirjem. Ko smo vse pojedli, smo šli malo počivat. Ob sedmih smo se odpravili drsat. Drsali smo do enajstih zvečer in nato šli v center gledat ognjemet. Bil je prelep. Nato smo šli domov, nekaj časa gledali televizijo in nato vsi zaspali.

Naslednji dan smo vsem voščili srečno novo leto. Ti prazniki so mi bili zelo všeč, ker sem za božič dobil veliko daril in za novo leto prebedel skoraj celo noč.

Filip Mušič

BOŽIČNO-NOVOLETNE POČITNICE

Na božično popoldne smo se odpravili k babici in dediju v Celje. Peljali smo se petinštirideset minut. Ko smo prišli na cilj, smo vstopili. Tam sta bila še moja bratranca Nino in Bian. Pa še moj stric Bruno in teta Nina. Dedi in babi sta po očetovi strani. Imeli smo se zelo zabavno. Kot vsako leto smo na računalniku pogledali, kje je Božiček. Potem pa so bila darila že pod smrekico. Odprli smo jih in šli spat. Moja družina je še prespala pri babici in dediju.

Naslednji dan smo šli k bratrancema na obisk. Hitro smo šli tudi domov, zato da se spakiramo za smučanje. Zvečer smo šli še k babici in dediju po mamini strani. Tam smo pojedli večerjo in odšli spat.

Drugo jutro smo se zbudili ob 7:45 in odšli na pot. Na poti smo se ustavili še na črpalki, kjer vedno popijemo kakav s prijatelji. Peljali smo se še dve uri. Ko smo prišli na cilj, smo šli smučat in veliko presmučali. Po smučanju smo šli v hotel. Naša soba je bila 214. Ta hotel mi je bil zelo všeč, ker je imel trampoline, tobogan, bowling in še veliko drugih zabavnih stvari.

Te dni smo veliko smučali, se zabavali in igrali. V lepi novoletni noči pa so se Avstrijci oblekli v kavbojce in indijance, potem pa imeli zabavo v jedilnici. Ura je odbila 24:00 in so spuščali ognjemet.

Ta hotel in novo leto sta bila prava dogodivščina. V šestih dneh pa sem tudi presmučala 135 kilometrov.

Lana Dujič

NOVOLETNO PRAZNOVANJE

Na silvestrovo smo se ob osmih zvečer odpravili k teti Špeli. Ko smo prišli tja, sem se šel igrat. Po koncu igre smo jedli sendviče s salamo, sirom, kumaricami in pili pijačo. Ko smo končali, smo se šli naprej igrat, gledat televizijo in se zabavat. Ob 11. 20 zvečer smo šli spuščat rakete, bilo je zelo lepo. Ko smo prišli nazaj, smo gledali televizijo.

Gledali smo Silvestrski pozdrav. Nato pa smo odštevali sekunde do novega leta. 3, 2, 1, SREČNO NOVO LETO 2018.

Vam želi Nick Gatnik.

NOVOLETNO PRAZNOVANJE

V mestu Rimska cesta je veliko srečnih družin. A najbolj je bila srečna družina Novak. Na zadnji dan v letu so odšli po mestu. Oče Janez, mama Irena, sin Jaka in njegova mlajša sestra Iris so si ogledali različne predstave kot Ostržek, Sapra miška,... Na neki predstavi je mama pozabila torbico, kasneje je vprašala moža:« Ali si ti vzela mojo torbico?« Mož je odgovoril: » Ne nisem, a je nisi ti?« Ne! Joj, kakšen bučman si.

In tako sta se kregala še naprej, otroka pa nista razumela, zakaj sta starša tako jezna. Čeprav sta se starša nekoliko pomirila, je slaba volja ostala. In otroka sta začela nagajati, izgledalo je, da bodo novo leto dočakali skregani.

Vseeno so odšli na novoletno praznovanje v središče mesta, kamor so bili povabljeni vsi meščani. Na zadnji zabavi starega leta so vsi plesali, peli in uživali. Tudi člani družine Novak so od veselja pozabili na kreg in ob 23:50 so si ogledali ognjemet. In se spomnili na prepir in se vsi vsakemu opravičili. In tako so ob 24:00 zavpili:»Srečno novo leto,« ter se objeli in srečni skočili v novo leto.

Nik Ban Koselj

Z vztrajnostjo veliko dosežeš

Po naravi sem precej vesel in vedoželjen fant. Redko sem slabe volje in čemernost mi je kar nekako tuja. In tudi če sem kdaj nejevoljen in siten, me jeza ponavadi kar hitro mine. Mami pravi, da je škoda živeti v jezi in da moramo v življenju videti srečo v majhnih in čisto običajnih stvareh. In zdi se mi, da jaz to kar znam. Včasih mi tudi očka pove, da moraš v življenju biti vztrajen. In tudi vztrajnost mi ni tuja.

Zdaj pa vam bom opisal dogodek, po katerem sem bil dolgo časa jezen, žalosten, obupan in čisto nič nisem bil vztrajen. Za deseti rojstni dan so mi starši kupili lepo, novo rdeče kolo. To je bilo darilo, o katerem sem sanjal celo prejšnje leto. Večkrat sem ga šel gledat v izložbo trgovine. Premišljeval sem, kam vse se bom vozil s kolesom, kako ga bom opremil in skoraj ni bilo dneva, da ne bi premišljeval o kolesu. In ko so mi starši končno kupili kolo, sem bil najsrečnejši otrok na celem planetu. Občudoval sem ga, občudovali pa so ga tudi vsi moji prijatelji. Na žalost pa veselje ni trajalo dolgo.

Prvo majsko soboto sem se s kolesom odpravil na trening. Kolo sem skrbno zaklenil pred vrati telovadnice. Treniral sem dve uri in ko sem se hotel odpeljati domov, kolesa ni bilo več. Na mestu, kjer sem ga pustil, je ostala le prerezana ključavnica. Obstal sem kot okamenel. Začele so mi teči solze in tresel sem se kot šiba na vodi. Dogodek me je tako pretresel, da sem bil še dolge tedne po njem jezen in žalosten hkrati. Starša sta me tolažila in mi govorila, naj ne obupam, saj smo krajo prijavili policiji. Rekla sta mi tudi, naj vztrajam in večkrat pogledam oglase, če bi kdo prodajal ukradena kolesa. Ker pa sem obupoval, sta mi hotela celo kupiti novo kolo.

Pravzaprav ne vem, če bi ga sploh hotel, kajti jaz si želim le tisto moje, rdeče kolo. Še vedno gledam za vsakim kolesarjem in skušam ugledati, kje moje ukradeno kolo.

Na srečo pa so policisti čez tedne našli moje kolo, ker so bili vztrajni in so se lotili iskanja zelo temeljito. Tako nas zgodba uči, da ne smemo obupati in da se z vztrajnostjo lahko veliko doseže.

Na konci pa naj priznam, da me ob pogledu na vsako rdeče kolo pri srcu še vedno močno zaskeli.

Mark Lunder 6. a

MED ODMORI

Odmori so namenjeni počitku, igri in odhodu v knjižnico. Če ne narediš domače naloge, pa tudi delu.

Jaz med odmori večinoma hodim v knjižnico in se igram. Skoraj cel razred med odmori menjava nalepke Gora mania, tudi jaz. Kdaj se tudi pogovarjamo, npr. o igricah. Učitelji med odmori sedijo za mizo, se pogovarjajo in kaj pijejo, npr. kavo. Imamo pa tudi majhne odmore. Med njimi gremo lahko na stranišče in se pripravimo na naslednjo uro. Med malimi odmori se ne smemo igrati. Če je naslednja ura športna, si gremo med odmorom iskat športno opremo. Če je pa po odmoru likovna, si moramo primerno zaščititi mizo in si pripraviti potrebščine.

Če ne bi bilo odmorov, bi bilo v šoli vse drugače. Meni je všeč, da so odmori, ker vsi rabimo nekaj počitka. Če bi jaz postavljaval pravila, bi bili odmori precej daljši.

Filip Mušič, 4.b

Katja Javornik**URA**

Ura teče, ura kliče.
 Časa več ni!
 Kazalec že drvi, že leti!
 Hitro, pohiti, da zamudil ne
 boš!
 Vzemi konja ali kakšno kokoš,
 ure nikoli ne boš ujel,
 niti če boš letel.
 Ni časa za igrice ali hrane.
 Ne pojdi prehitro,
 drugače boš dobil rano.
 Ura teče, ura drvi,
 malega odmora sploh ne dobi.
 Ura uničila se je!
 Zdaj imaš čas prav za vse.

BILO JE NEKOČ

Bilo je nekoč, ko je živela Ana Frank. Pri trinajstih letih se med darili najbolj razveseli dnevnika. Vse stvari, ki jih zapiše, pove svoji namišljeni prijateljici Kitty. Srečno otroštvo se konča, ko se s starši in sestro Margot pred preganjanjem nacistov skrijejo na podstrešje. Kmalu se jim pridruži še družina van Daan in Alfred Dussel. Ana si s pisanjem dnevnika zapolnjuje čas. To je bil čas, ko je umrlo mnogo nedolžnih ljudi. Mnogi so bežali od doma, da bi se skrili pred nacisti. Bila je velika revščina in lakota. Ko so jih odkrili, so jih peljali v koncentracijsko taborišče. V taborišču so trpeli vremenske razmere, lakoto, mučenje, številni pa so končali v plinskih celicah. Preganjali so jih zaradi narodnosti in vere. Oče je preživel in poskrbel za objavo dnevnika. Na svetu se je zgodilo že mnogo hudega, naj se zgodi še kaj lepega.

Katja Kavčič 4. b**Katja Javornik****LEPOTA ZIME**

Skozi okno pogledaš, čarobnost se ti pokaže,
 zunaj ples snežink se ti razkaže.
 Iz njih se ustvari sneg,
 lepota se pokaže prek in prek.
 Celo mesto je lepo in belo,
 počitnice se začnejo in nobeno delo.
 Na snegu otroci se igrajo,
 »kepanje in delanje snežaka«, lepo se imajo.
 Mama speče potico dišečo,
 zraven prižge svečo žarečo.
 Zvečer ob ognju vsi se dobro imajo,
 okusni kakav si med tem dajo.
 Pojejo pesmi in se imajo radi,
 kot v starih časih, ko so bili mladi.
 To lepota zime je.
 Naslednje leto bomo radi pričakali te!

Prijatelji, prijateljstvo

Imam veliko prijateljev. Ena prijateljica je iz Anglije. Ime ji je Sara. Z njo se pogovarjam angleško. Moji prijatelji so tudi moji sorodniki. Nekateri so iz Zagorja in Celja. Večina mojih prijateljev je mojih sošolcev. S prijatelji se rada igram in pogovarjam. Kadar manjkam v šoli, mi prijatelji povejo, kaj so delali. Včasih so vikendi brez prijateljev predolgi, zato se takrat obiščemo. Z mojim prijateljem se igrava skupaj. Kadar je lepo vreme, greva skupaj ven. Naučila sem ga rolati. Sam prej sploh ni hotel rolati, ko pa je bil z mano, je začel in gre mu zelo dobro. Kadar je dovolj toplo, skupaj rolava. Zdaj, ko je zima, skupaj drsava. Kadar sva skupaj, se zelo zabavava. Če imaš prijatelja, je veliko lepše.

**Kristina
Knez**

PRIJATELJI IN PRIJATELJSTVO

Prijatelji so zelo pomembni. Z njimi se družimo, igramo in imamo veliko skupnega. S prijatelji preživljamo prosti čas. Tudi v šoli imamo prijatelje, ki nam pomagajo in se prav tako družimo z njimi.

Rad se spomnim, kako smo s prijatelji kampirali na otoku Pagu. Na otok smo se pripeljali s trajektom, v kampu Starško smo postavili šotore. Ko smo jih postavili, smo se odpravili do plaže. S prijatelji smo takoj začeli raziskovat morje. Raziskali smo tudi stari drseči pomol in se ob tem zelo zabavali. Vsak dan smo šli na blazine. Meni je bil najbolj všeč trampolin. Vsako popoldne smo šli s prijatelji na sladoleđ.

Moje počitnice so mi polepšali prijatelji. Tudi vsak dan v šoli mi prijatelji polepšajo dan. Če sem slabe volje, me prijatelji razvedrijo.

S prijatelji imam veliko dogodkov in spominov. Nikoli jih ne bom pozabil.

Timotej Mlakar

MOJE POČITNICE 2017

Letos poleti smo odšli na počitnice na Bavarsko v Nemčijo. S seboj smo vzeli kolesa. Z njimi smo prekolesarili 310 kilometrov. Kolesarili smo ob petih rekah. Po nemško se ta kolesarska pot imenuje Fünf Flüsse Radweg. Največja je bila Donava.

S seboj smo imeli vso opremo za kampiranje: dva majhna šotora, štiri spalne vreče, podlage za spanje, kuhalnik, posodo za kuhanje, pribor in hrano ter pijačo za nekaj dni.

Ko smo kolesarili ob Donavi, sem videla ogromno rečno ladjo. Ker reka ni povsod enako visoka, je morala počakati me dvema zapornicama. Ko se je voda dovolj dvignila, je odplula naprej. Ta dan smo prekolesarili največ kilometrov - 55. Prišli smo na kmetijo. Na kmetiji smo si zakurili ogenj. Pri tej kmetiji so bile kokoši proste.

Na koncu našega kolesarskega potovanja smo si ogledali živalski vrt v Nürnbergu. V živalskem vrtu so mi bile najljubše živali: polarni medved, pingvini, delfini in srnice z belimi pikami.

Kolesarske počitnice so mi bile zabavne. Upam, da gremo še kdaj.

Maruša Požgaj, 3. b

Kakšna je jeza?

Jeza je jezna in cepeta.

Ko me prime, me odnese do neba.

Ko pridem do neba, vidim zvezde
in luno.

Ko pridem nazaj, sem kot zmaj.

Zmaj ogenj bruha, da mi kosilo
skuha.

Ko kosilo pojem, se igrat grem.

Žiga Trampuš, 2. b

Pomladna prepevanja 2018

Vsako leto se v dvorani Konzervatorija za glasbo in balet zberejo ljubljanski pevski zbori na reviji Pomladna prepevanja. Letos nas je prepevalo kar 1900 mladih pevk in pevcev iz 51 zborov.

V ponedeljek, 19. marca 2018, popoldne smo na oder med prvimi stopili učenci OŠ Franceta Bevka. Naš OPZ je ob klavirski spremljavi Alenke Zajec pod zanesljivim vodstvom zborovodkinje Marije Zupan zapel slovensko ljudsko Polžek se je ženit šel, Malega novinarja Marjana Vodopivca in pesem Če bi se svet nazaj vrtel, ki jo je napisal Tadej Vasle. Duhovito vsebino pesmi smo poudarili z veselim petjem, sproščenim pozibavanjem in tudi s pastelnimi pentljami na dekliških temno modrih oblekah. Od novega leta smo pridno vadili izbrane pesmi, zato nas nastopa ni bilo strah in tako smo očarali poslušalce ter naredili dober vtis celo na strokovnega ocenjevalca Damijana Močnika. Presenečeni smo bili, ko smo lahko na koncu pod njegovim vodstvom vsi štirje nastopajoči zbori skupaj zapeli pesem Tam, kjer sem doma.

Če kurentom ni uspelo pregnati zime sredi februarja, smo pomlad zagotovo priklicali mladi ljubitelji petja.

Nadja Volk, 5. a

IZDELOVANJE GLASBIL

V šoli smo za domačo nalogo izdelali glasbilo iz recikliranih embalaž - odpadnega materiala. Moje glasbilo je kitara. Izdelana je iz plastenke za vodo. S škarjami sem izrezala pravokotnik, na sredino plastenke in čez njo položila gumice. Čisto pri koncu sem na gumice zavila palčke tako kot pri pravi kitari, ki ji zategneš (napneš) strune. Tako sem storila tudi jaz. Čim bolj naviješ palčke, bolj je zvok visok.

Manja Bilič, 4. a

POMLADNA PREPEVANJA 2018

V ponedeljek, 19. 3. 2018, smo se z otroškim pevskim zborom in mladinskim pevskim zborom naše šole odpravili na Konservatorij za glasbo in balet, kjer smo nastopili na prireditvi »Pomladna prepevanja 2018«.

Na prireditvi je v šestih dneh nastopilo skupaj 1900 mladih pevk in pevcev v 51 zborih. Mi smo imeli nastop prvi dan prireditve. V našem sklopu so se predstavili štirje pevski zbori. Ko smo prišli, so nam na Konservatoriju dodelili učilnico, kjer smo se pripravili na nastop. Potem smo se igrali, pogovarjali in jedli (tam smo dobili malico), vse dokler niso prišli po nas, da pridemo na generalko. Počutila sem se zelo ponosno, bila sem v pričakovanju. Sicer zelo rada nastopam. Imela pa sem malo treme in bila sem zelo prestrašena. Po generalki smo odšli nazaj v učilnico. Čez kakšno uro smo se vrnili nazaj v dvorano, ki je bila polna ljudi, pred katerimi smo nastopili s tremi pesmicami. Za nami je nastopil še mladinski pevski zbor naše šole. Nastopa obeh zborov sta bila zelo uspešna, bila sem zelo vesela in zadovoljna. Na koncu nastopa je zborovodkinja dobila oceno ter priznanje.

Tako se je končal naš nastop na letošnji reviji ljubljanskih pevskih zborov in vsi smo odšli domov veseli.

Lina Komloš, 4. a

Moje volkodlaško življenje

Dolgo, dolgo časa nazaj, ko sem bil še človek, sem imel dva brata. Z brati smo se radi igrali in uživali brezskrbno mladost. Nekega dne je mati pekla kruh in vsi otroci smo materi sitnarili, da smo zelo lačni in da bi nemudoma radi jedli kruh. Mati se je pri tem zelo razjezila. Ko se je kruh spekel, nam ga je vrgla in pri tem rekla: »Nate, hudičevi volkodlaki, požrite, da boste siti!«. Komaj je to izgovorila, že smo se spremenili v volkodlake in zaradi sramote zbežali v gozd, kjer smo se razšli. Materi je bilo takoj žal, a ni mogla nič storiti. V enem dnevu je izgubila vse tri sinove.

Nekega dne, ko sem bil šele novopečeni volkodlak, se mi je zgodilo nekaj, kar me je naučilo več kot karkoli prej. Tistega dne sem bil zelo lačen. Ker nisem znal loviti, sem se odločil, da bom odšel po hrano v mesto. Pot do tam je bila dolga in zaradi tveganj, da bi me kdo videl, sem moral hoditi po gozdu, ki je bil

tako velik, da ga ne bi mogel prehoditi v celem letu. A k sreči je bilo mesto dokaj blizu.

Ko sem bil že blizu mesta, sem zaslišal korake, ki jih navadna ušesa ne slišijo. To so bili pritajeni koraki, ki vsekakor niso bili človeški. Bili so tako tihi kot šelestenje listja. Občutek sem imel, da me opazuje nekdo, ki me želi napasti. Bil sem prestrašen kot še nikoli. Prej sem zaradi svoje nove oblike razmišljal le o tem, kako naj se izognem ljudem, ne pa, kako naj se izognem tudi zverem. Slišal sem še več tihih korakov in v tistem trenutku sem se odločil za pobeg na cesto ali pa kamor koli drugam. Niti minute več nisem mogel zdržati v tem skrivnostnem gozdu. Nisem razmišljal, da me bodo ljudje lahko videli, razmišljal sem le o tem, kako bom prišel čim hitreje iz gozda, saj sem vedel, da me bo to rešilo vseh nevarnosti.

Od tal sem se pognal z večjo hitrostjo kot kdajkoli prej. Tekel sem hitro in na vsa pljuča, vendar sem za sabo zaslišal renčanje, ki je bilo zelo blizu. Hitro kot veter sem pritekel na jaso in takrat sem ugotovil, da mi sledijo volkovi. To so bili razjarjeni, lačni volkovi, ki so delovali v tesnem krdelu. Med sabo so se pogovarjali, kot da bi bili povezani. Bil sem presenečen, da me niso marali, saj sem bil vendar pol volk. Renčali so in se slinili, vendar niso nikoli prestopili pragu gozda. Bil sem izmučen in odšel sem naprej. Videl sem ogromno živali, ki so me grdo gledale. Gledale so me, kot da bi imel tri glave in kot da bi bruhal ogenj. Velikokrat sem razmišljal, kdo pravzaprav sem, in ugotovil, da sem nekdo, ki ne spada niti v gozd in ne v mesto. Bil sem mešanica med človekom in volkom, zato sem se odločil, da se ne bom pokazal niti volkovom niti veliki množici ljudi. Ker pa so bili volkovi glavni v gozdu, se tja nisem več vrnil.

Odločil sem se, da se bom skrival in se pokazal le kakemu popotniku ali vozniku in upal, da me bo rešil grozote biti volkodlak. Kdove, morda se bo nekoč le našel nekdo, ki se me bo usmilil in me rešil večnega trpljenja.

Klara Vranovič, 7. a

BEDAK PAVLEK

Carica išče novega carja. Na dvor pride bedak Pavlek, ki prepriča carico, da je on tisti, ki bo odslej sedel ob njej v cesarstvu. Na grad pridejo glumači, ki želijo nastopati v čast novemu carju.

CARICA (ga začudeno pogleda in vsa vesela spregovori): Do kdaj bi radi ostali in koliko denarja zahtevate?

GLAVNI GLUMAČ (se prikloni): Niti centa ne zahtevamo... ostali pa bi radi še danes in jutri.

BEDAK PAVLEK (nezaupljivo): Nistanite se lahko v 3. nadstropju... ampak jutri po kosilu mora biti predstava popolna!

CARICA (navdušeno): Koliko vas je?

GLUMAČ: Samo pet.

KAKADUJ (prišepne carici): V tretjem nadstropju je le še ena prosta soba s samo dvema posteljama ... (carica ga ne poslušša), se bodo pač stisnili le na dve postelji.

PIPEC (prestrašeno priteče v dvorano, ves bled): Carica, o svetla carica! Pred vrati stojijo štirje jezni možje... jih spustim noter?

CARICA (v smehu) Ja, saj so vendar naši gosti glumači.

(Noč je. Vse je mirno, temno in tiho, ko se v tretjem nadstropju nenadoma prižge luč ...)

GLAVNI GLUMAČ/GLUMAČ 1: Kako smo jih naplahtali...

GLUMAČ 2 (v smehu): Saj sploh nismo glumači!

GLUMAČ 3: Saj smo vendar zviti in pametni.

GLUMAČ 4: Mi smo tatovi!

GLUMAČ 5: Tiho, da nas ne bo kdo slišal.

(a jih je Bedak Pavlek slišal)

BEDAK PAVLEK (potrka na vrata in v ključavnici zaškrta ključ): Kaj počnete tako pozno?

GLUMAČ 3: Vadimo za ...

GLUMAČ 1 (ga prekine): Ne. Lagali pa ne bomo. Samo zvežite ga.

GLUMAČ 2: Hitro! Pokradimo zlato! Njega (pokaže na Pavleka), pa pustimo tukaj. Zaklenimo ga v sobo.

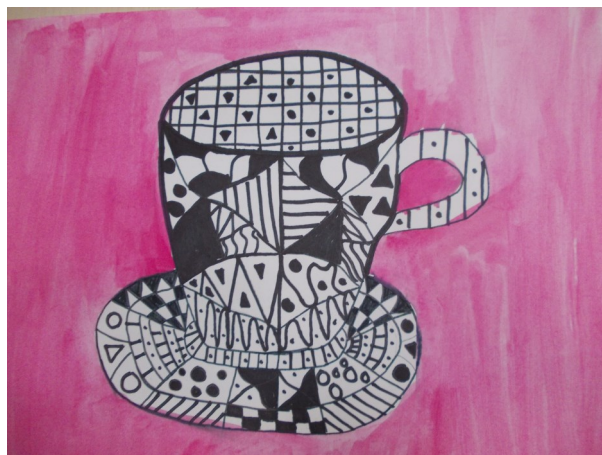
BEDAK PAVLEK: Kako so neumni! (pokliče stražo) Zaprite vse izhode. Glumači so tatovi in jaz sem v tretjem nadstropju.

(Jutro je in zaradi bedaka Pavleka se vse razreši.)

CARICA: Bedak Pavlek je najboljši car!!!

VSI: HIP HIP HURA!!!

Eva Veljkovič Hirsch in Maša Reberšak, 6. a

*Bil je Valentin,
ki ima ključ od
korenin.*

Pesmi o ljubezni

Turobno jutro,
dan ves meglen,
že po vremenu vidim,
da prihaja jesen.

S septembrom
pa ne pride le šola,
temveč tudi nekaj,
da od tebe se mi rola.

Ne vem, kaj je to,
sreča, ljubezen,
vsekakor nadloga,
da mi prav zaradi tega
manjka kakšna naloga.

Miha Kosanc, 7. b

Ljubezen je lepota,
nenavadna stvar,
iz mene izžareva
topel, svetel žar.

Ko se me dotakne,
vse je spet lepo,
končno me objame
in prime za roko.

Stečeva v zahod,
v naslednji dan,
za vedno bova skupaj,
nikoli ne boš sam.

Maja Šinkovec, 7. b

O ljubezni sem le slišala,
a menda je vroča in goreča
in menda se v srcu vedno
lahko še poveča,
da je kakor večna sreča.

Maja Kavčič, 7. b

Ljubezni se z eno besedo
ne da opisati,
a to je takrat,
ko slišiš travo rasti,
začutiš metuljčke v trebuhu,
ne moreš spati,
še manj pa v šoli poslušati.

Maša Kampjut, 7. b

Ljubezen je lepa,
tiha, morda viharna.
Lahko je dolga,
ali pa sladka,
a vedno, vedno enaka.

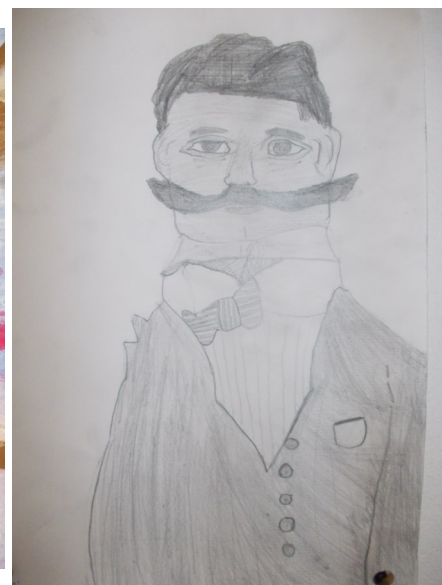
Inja Udovč, 7. b

Kakšna je ljubezen?
Močna, lepa ali slepa,
a kdo ve, kakšna je.

A ko poleg tebe sedim,
se mi zdi,
da v nebesih lebdim.

Martin Šprogar Perko, 7. b

V DESETINO MORAM

Moje otroštvo nikoli ni bilo lepo. Vsi so jokali, mati, oče, devet sester, včasih se mi je zazdelo, da je celo veter zajokal, ko je pripihal mimo gradu, v katerem smo bivali. Nikoli ne bi skrivala, da sem jokala tudi sama. V moji vasi velja, da deseti otrok istega spola pomeni, da družini od njegovega sedmega leta pa vse do štirinajstega leta predstavlja nesrečo.

Na žalost je ta dan prehitro odbil, jutro še nikdar ni bilo tako mučno. Pograbila sem culo, ki sem jo že več dni imela ob postelji in tiho odšla od doma. Kmalu me je ujela noč, prestrašeno sem ugotovila, da sem v gozdu. Nenadoma je nekaj za mojim hrbtom zašumelo. Hitro sem se obrnila in zagledala zajčka. Še bolj sem se prestrašila, ko me je ogovoril: »Tu ni varno zate, čez sto korakov zavij desno in čez nekaj minut boš prišla do gostilne.« Še nekaj sem ga želela vprašati, a je izginil. Začela sem hoditi in končno prišla do gostilne. Gospa Veselko, lastnica krčme, me je toplo sprejela in mi ponudila prenočišče, v zameno za to pa sem ji morala pomagati pri raznih opravilih.

Kaj kmalu je minilo sedem let, odločila sem se oditi domov. Pred odhodom sem objela gospo Veselko in ji na uho zašepetala, da jo bom še kdaj obiskala.

Minile so tri noči, ko sem končno ugledala domačo vas. Bila sem tako vesela, da sem skoraj odplesala po poti. Po skoraj pol ure hoje sem za seboj uzrla senco. Obrnila sem se in za seboj zagledala moškega močne postave, z zlatim zobom in dolgo črno kozjo bradico. Tako sem se ga ustrašila, da sem pospešila korak. Ozrla sem se nazaj in še vedno mi je bil za petami. Nazadnje sem kar tekla od strahu. Tekla sem kot zajec in končno zagledala grm. Hitro sem se vrgla vanj in si z njegovimi dolgimi vejami prekrila obraz. Nato je prišel mimo grma, v katerem sem bila. Srce mi je tako utripalo, da me bo zdaj, zdaj našel, a na mojo srečo me ni.

Končno sem vsa utrujena prišla do gradu. Pred vrati so sedeli oče, mati in vseh devet sester. Ko sem prišla, so me le pogledali s solznimi očmi in me vprašali: »Mojca, Mojčica, si to res ti?« Jaz sem le prikimala in vsi so me objeli.

Zdaj je končno tako, kot mora biti.

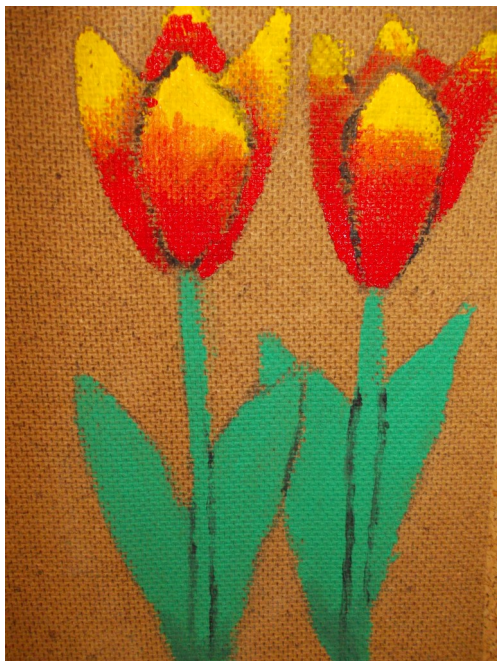
Mojca Ivanovič Kopecky, 6. a

MOJA PRAVLJICA

Nekoč sta v daljni deželi, nekje na drugi strani oceana, živel kralj in kraljica. Imela sta tri sinove. Ker je bila tam navada, da otroke že ob rojstvu zaročijo, sta tako naredila tudi onadva. Najstarejši brat je bil zaročen in kasneje poročen s hčerko bogatega trgovca. Bila je lepa, a tudi ošabna in razvajena. Drugi brat je bil zaročen s princeso iz sosednjega gradu. Imela je temno in črno srce. Srednji brat je ni maral, a ker je imela v glavi kar nekaj soli, je mladeniča hitro ovila okoli prsta. Najmlajši brat pa je bil zaročen z grdo in samovšečno hčerko kraljevega zakladnika.

So se pa bratje zelo razlikovali. Ne samo po zunanosti, temveč tudi po stvareh, ki so jih radi počeli. Starejša sta se raje posvečala učenju, mlajši pa je najraje jahal. Nekoč je odšel z gradu. Pot ga je vodila najprej čez most, potem pa v gozd. Na robu gozda se je ustavil in trikrat zaskovikal kot sova. Kmalu je priteklo dekle in ga objelo. Poljubil jo je na čelo in ji pomagal na konja. Vedno sta odjahala do najlepših travnikov, kjer sta nabirala rože, se lovila in poležavala v sencah dreves. Ko se je začelo mračiti, sta spet odjezdila do dekletovega doma, kjer jo je še enkrat poljubil na čelo in odjahal domov.

Ko je nekoč zasanjano prijezdil na grajsko dvorišče, je bila na obisku njegova zaročenka z družino. Ko je že stal pred vrati dvorane, je zaslišal očeta, kako je nekaj govoril o bratih in obeh čudovitih porokah. Vedel je, da sta brata poročena, sam pa se ni hotel, saj bi se moral za večno posloviti od lepega dekleta iz sosednje vasi. Ko je odrinil težke duri, je kralj dejal: »Končno si prišel. Zdaj se lahko v miru pomenimo o poroki.« Bilo mu je jasno, da se bo moral čez teden dni poročiti.

Dnevi so minevali hitro, najmlajšemu kraljeviču in dekletu pa se je paralo srce. Zdaj nista imela več izbire. Ali naj za vedno pobegneta drugam? To vprašanje ju je morila, dokler se nista odločila in tri dni pred poroko odjezdila.

Jezdila sta čez mnoge gore, dokler ni padla noč. Ustavila sta se na veliki gozdni jasi. S seboj sta vzela štiri torbe. Prva je bila polna zlata, druga oblek, tretja hrane, v četrti pa je bil spravljen majhen šotor z ogrevanjem. Pojedla sta večerjo in zaspala. Noč pa je kar naenkrat pretrgal glasen krik. Mladenič se je prebudil in opazil, da dekleta ni več. Razprl je vrata šotora in opazil je dvanajst tatov, ki so mu pobrali zlato in ugrabili dekle. Ko so ga zagledali, so pobrali šila in kopita. Kraljevič se je zjokal, pobral stvari in odjahal za njimi.

Jahal je in jahal, pa se je primerilo, da je na poti srečal starko, ki mu je rekla: »Vzemi me s seboj, mladenič!« Vzelo jo je in ko sta prišla do roba gozda, se je starka spremenila v vilo in mu rekla z nežnim glasom, da je bil

to le preizkus. »Pripeljala sem te v mesto, kjer imajo tatovi skrivališče. Dalje boš moral sam.« Še nekaj mu je zašepetala, on je pokimal in spremenila se je v prazen nič. Kraljevič je storil, kar mu je bilo rečeno. Odpravil se je. Prišel je do deske na zidu, o kateri mu je pripovedovala vila in res je prepoznal ljudi na plakatu. TATOVI! NAGRADA 100 000 krajcarjev. Ker se je že večerilo, se je odločil, da prenoči na travniku izven mesta. Postavil je šotor, vključil ogrevanje, se usedel zunaj in opazoval zvezde. Kar naenkrat se je pod njim nekaj premaknilo. Vstal je in zagledal zelen gumb. Pritisnil ga je in skala za šotorom se je odprla.

Mladenič je brez oklevanja vstopil in se odpravil po črnem hodniku. Razsvetljen je bil z baklami. Prišel je do velike okrogle sobane, v tistem trenutku pa je zaslišal korake za seboj. Ozrl se je in zagledal je samoroga, ki ga je vprašal, kako je vstopil v jamo, saj se gumb pojavi le v primeru, da tujec pozna njegovo gospodarico. Kraljevič mu je povedal celotno zgodbo. Ko je končal, mu je samorog rekel, naj se naspi, naslednji dan pa mu bo nudil pomoč.

Že zarana je pred šotorom stal samorog. Kraljevič je sedel nanj in odletela sta daleč, daleč stran do začarane dežele. Na tleh so rasli kozarčki nutele, z dreves je visela pica, kozarčki arašidovega masla, čokolada, bonboni, v jezeru pa je bila kokakola. Ustavila sta se in pojedla res zdrav zajtrk! Potem sta letela naprej in prišla do slapa. Ob robu na skali je bila polica in na njej kozarec. Tedaj je samorog rekel: »To je slap moči. Kdor pije njegovo vodo, je vse-mogočen! Tudi ti boš pil, vendar tatove boš premagal le, če dve uri ne boš izrekel niti besedice niti pisnil. Nazaj do mesta boš prišel, če si boš to zaželel, zaprl oči in štel do tri.« In samorog je izginil.

Ker kraljevič ni bil neumen, si je zaželel, da bi bil v kotu sobe, kjer so bili tatovi. UISH!!! Izginil je. Znašel se je v kleti za praznimi zabojniki. Imel je srečo, saj je bil v sobi le glavni tat. Takrat si je zaželel, da ne bi mogel nihče v sobo, da bi ga napadel. UISH!!! In to se je zgodilo. Prijel je tatu in si zamislil, da je na policijski postaji. UISH! Bil je tam in v tistem hipu je odbila druga ura. Policistu je vse povedal in tat je tudi vse priznal.

Kmalu so ujeli vseh dvanajst roparjev in kraljevič je spet dobil svoje dekle. Poleg tega pa je dobil 100. 000 krajcarjev. Nekaj jih je porabil za poroko z zalo deklico, nekaj pa jih je podaril revnim.

Na poroki so bili vsi člani njegove družine. Izvedel je, da je med časom njegove pustolovščine umrla prejšnja zaročenka. In bolje je bilo tako.

Sedaj je bil srečen in čez leto dni je dobil hčerko. Živel so v gradu in vsi so bili veseli.

Hčerko so krstili za Pogumno in je niso zaročili, saj niso želeli, da bi doživljala take tegobe kot njena starša.

TREMA

Predmet naravoslovje mi je vedno delal težave. Doma znam za pet, v šoli pa ne gre. A nisem obupala, trudila sem se še naprej.

Učiteljica vedno prej naznani spraševanje, tisti dan pa je samo rekla, da naslednji dan sprašuje. Ustrašim se. Preplavi me morje občutkov, glas mi zadrhti, noge se mi tresejo, v glavi se mi porodi tisoč misli, a misel, da bom prva na vrsti, vedno bolj stopa v ospredje.

Ko pridem domov, ne vem, kaj naj naredim. Sedem v svojo sobo, se zaprem in začnem brati. Nič, prav nič mi ne ostane v glavi. Berem še enkrat, glas se mi trese in ogromen cmok imam v grlu. Skoraj se zjočem, zagotovo bom vprašana. Še enkrat preberem, si podčrtam, čepim za knjigo, a ne gre. Poskušam še enkrat in še enkrat. Kot da sem odrezana od sveta. Vzajem si kratek odmor. Tudi to ne pomaga, umirim se in preberem od začetka.

Na vrata sobe potrka mami. Ustrašim se in padem s stola. Skuha mi čaj, popijem ga, se umirim in pogovorim z mamo. Pomaga mi razumeti snov in me vpraša. Na vsa vprašanja odgovorim pravilno in ogromen kamen se mi odvali od srca.

Zjutraj še enkrat preletim snov in zopet se me loteva panika. Razmišljam o odgovorih in vprašanjih. Na poti v šolo srečam prijateljico in končno pozabim na spraševanje. Pred šolo pa se znova začne. Tema, noge in roke se mi mlahavo premikajo. Ko vstopim v učilnico biologije, obstanem na vratih, ne vem, kaj naj rečem, ne morem se premakniti. Končno se prebudim.

Učiteljica sede, nas pozdravi in se razgleda po razredu. Pogleda mene in sosedo, pa že spet mene in malo po razredu. Zazre se mi v oči in me pokliče pred tablo. Srce mi utripa, komaj še diham. Tresem se kot šiba na vodi. Učiteljica mi postavi vprašanje, odgovorim pravilno, nato še na drugo in na tretje. Počasi zamižim in upam na najboljše. Učiteljica mi pove oceno. Preplavi me občutek, ki je nepopisen.

Kasneje ugotovim, da so testi vseeno težji od spraševanj.

Sandra Mičić, 7. b

Moja sobica

Moja sobica ni samo moja, vendar si jo delim z bratcem Jakobom, kasneje se nama bo pridružila sestrica Ema.

Soba je kvadratne oblike. Stene so bele in peščene barve. Na desni strani sobe stoji pograd, na levi pa pisalna miza. Na pogradu zgoraj je roza posteljnina, spodaj pa je svetlo modre barve tako, kot so zavese. Ob vratih stojita dve omari s knjižnim regalom. Nasproti vrat je okno z izhodom na balkon.

Na tleh je parket rjave barve.

Na katerem je bel tepih, kjer se z Jakobom igrava z lego kockami. V kotu pri oknu je stojalo za note, ki ga redno uporabljam za igranje violine.

Julija Markovič

PRAVLJICA

Nekoč, v deželi med sedmimi gorami, je bilo prečudovito kraljestvo. Kraljestvu sta vladala radost in mir. Edina stvar, ki je lahko prekinila to harmonijo, je bil strašen zmaj, ki je živel v gozdu.

Nekega dne je ta zmaj ugrabil princeso in jo odnesel v svojo jamo v najtemnejšem delu gozda. Kralj je po princeso poslal na trume vojakov, a nihče se ni vrnil. Čeprav so drugi govorili, da je nor, on ni obupal. Zato je nekega dne razglasil: »Tisti, ki premore tak pogum, da bi se podal v gozd in rešil mojo hčer, tisti dobi princeso za ženo, pol kraljestva in še kraljevo zakladnico po vrhu!« Kot je bilo pričakovati, se je na razglas javilo veliko pogumnih mladeničev. Med njimi so bili trije bratje, sinovi revnega lokalnega kmeta. Starejša dva je premamila želja po denarju in lepi princesi, mlajšega pa je prevzela želja po pogumnem in hrabrem dejanju, s katerim bi se dokazal pred bratoma.

Prvi izmed trojice se je v gozd podal starejši brat. S seboj je vzel kos kruha, devet zlatnikov in mačeto. Na poti se je ustavil na obrobju kraljestva, kjer si je v krčmi privoščil obilno kosilo. Ko je prišel iz krčme, je v goreči hiši videl gospo, ki je prosila za pomoč. Ker se mu ni ljubilo muditi z reševanjem stare ženice, je sedel na konja in odjezdil proti gozdu. Jezdil je in jezdil, ko je zagledal zmaja, ki je čuval jamo. Že je hotel z mačeto zamahniti proti zveri, ko ga je zmaj prehitel in ga zbrisal z obličja zemlje.

Minili so trije meseci, ko se je v gozd odpravil drugi brat. S seboj je vzel kos kruha, devet zlatnikov in bodalo. Na poti se je ustavil na obrobju kraljestva, kjer si je v krčmi privoščil obilno kosilo. Ko je prišel iz krčme, je v goreči hiši videl gospo, ki je prosila za pomoč. Ker se mu ni ljubilo muditi z reševanjem stare ženice, je sedel na konja in odjezdil proti gozdu. Jezdil je in jezdil, ko je zagledal zmaja, ki je čuval jamo. Že je hotel vreči bodalo, ko je opazil, da zmaja ni več pred vhodom v jamo. Ozrl se je in za sabo zagledal mogočno zver, ki ga je zbrisala z obličja zemlje.

Minili so trije meseci, ko se je v gozd odpravil najmlajši brat. Oče ga je rotil, naj ostane, saj ni želel izgubiti še svojega zadnjega sina. A najmlajši se je kljub njegovim svarilom odpravil do votline. Čeprav se zdaj ni mogel več dokazati pred bratoma, se je počutil, kot da dela pravo stvar. S seboj je vzel kos kruha, devet zlatnikov in vrv. Na poti se je ustavil na obrobju kraljestva, kjer si je v krčmi privoščil obilno kosilo. Ko je prišel iz krčme, je zagledal starko v goreči hiši, ki je prosila za pomoč. Čeprav se mu je mudilo v gozd, je zagrabil vrv in jo vrgel starki, da je lahko splezala iz goreče hiše. V trenutku, ko so se njena stopala dotaknila tal, se je spremenila v prelepega angela. Spregovorila je: »Mladi fant. Pred tabo se je v gozd podalo veliko mladeničev, a le ti si imel srce, da si se ustavil in pomagal ubogi starki iz goreče hiše. Edini si, ki je prestal to božjo preizkušnjo. Zato ti v dar podarjam zlati lok in zlato puščico. Le z njima boš lahko ubil zmaja. A pomni, imaš le en strel, ne zapravi ga.« Ko je odzvenela zadnja beseda, je angel izginil in za seboj pustil zlati lok in puščico.

Mladenič ju je pobral, zajahal konja in odjezdil proti gozdu. Jezdil je in jezdi, ko je prišel do jame, ki jo je čuval zmaj. Potuhnul se je k tlom in se čisto potihno odplazil bližje, da bi si ga lahko bolje ogledal. Pri tem je z nogo zadel v drevo in povzročil glasen zvok. Zmaj se je zmedeno obrnil, mladenič pa je izkoristil priložnost in ga ustrelil med oči. Zmaj se je mrtev zgrudil na tla, iz jame pa je pritekla princesa, lepa kot jutranja zarja, nežnejša kot pomladanski cvet in bolj elegantna kot ribe na vodi.

Naslednji dan je mladenič postal plemič. Oženil se je s princeso in na njuno poroko je prišlo celo kraljestvo. Z očetom sta se preselila v grad in živela v razkošnem izobilju. Ko je kralj umrl, je mladenič zavladal kraljestvu in živel srečno do konca svojih dni, saj zmaj ni več ogrožal kraljestva.

Ana Vesel, 6.a

Pot ob žici — pot spominov in tovarištva

Pot ob žici ali pot spominov in tovarištva je povojni spomenik na čase, ko je bila Ljubljana obdana z bodečo žico. To je 35 km dolga, nezahtevna, pot okoli Ljubljane, ki vsako leto spomladi privabi več kot 30000 udeležencev, od predšolskih otrok pa vse do starejših in izkušenih pohodnikov. Zlasti učenci se pomena pohoda okoli Ljubljane pogosto ne zavedamo dovolj.

Pot je speljana po nekdanjem ozemlju bodeče žice, ki je med 2. svetovno vojno ločila mesto Ljubljana od preostale domovine. Ker je bilo takrat malo mest popolnoma okupiranih, ima okupacija Ljubljane pomembno mesto v zgodovini. Ljubljano je italijanska vojska za več kot tri leta ogradila z žico. Ta je kasneje postala simbol kljubovanja okupatorju, saj so partizani in ostali prebivalci žico prehajali po skrivnih prehodih.

Tudi na naši šoli se učenci od 1. do 9. razreda vsako leto na začetku maja odpravimo na pot ob žici, le da s potjo začnemo na različnih lokacijah. Naš namen je, da v devetih letih prehodimo celotno pot. Kljub pomembnosti tega dogodka se veliko mojih sošolcev ne zaveda dovolj, česa se na ta dan spominjamo, kaj obeležujemo, med sabo pa se tudi ne pogovarjamo o pomenu poti ob žici. Nam ta dan pomeni predvsem možnost za pogovor in druženje s prijatelji, pohoda pa se veselimo tudi, ker takrat ni pouka. Morali bi se večkrat spomniti na žico, ki je omejevala Ljubljano in preprečevala ljudem, da bi živeli svobodno življenje, kakršnega živimo danes. Morali bi se spomniti na ljudi, ki niso želeli živeti za žico v stalnem strahu pred okupatorji, na ljudi, ki so se odločili, da se bodo na lasten način uprli in s tem ustvarili simbol upora in kljubovanja. To je resnični pomen poti ob žici; da ne bi nikoli pozabili njihovega življenja v nesvobodi, v strahu, tako kot tudi ne njihove kljubovalnosti in poguma.

Pot ob žici je torej mnogo več kot samo pohod. Je čas, ko se spomnimo na okupacijo Ljubljane in na upor ljudi, ki so želeli živeti svoje življenje brez žic, ki bi jim omejevale svobodo.

V Ljubljani, 28. februar 2018

Kaja Trontelj, učenka 8. b razreda

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

Članek je bil objavljen v mesečniku Ljubljana, aprila 2018.

Šola malo drugače, v naravi ...

Pred odhodom v šolo v naravi sem se z bratrancem, ki se je ravno vrnil iz šole v naravi v Radencih, pogovarjala, kako je bilo. Približno tisočkrat je ponovil frazo 'kr neki' in po stoprvi mi je postalo jasno, kako bo. Ob njegovi omembi nabiranja žuželk mi je želodec naredil nekaj premetov, a kljub vsemu je v meni rasla radovednost.

V resnici je bilo kar zanimivo, čeprav sem že ob prvem klicu domov izgovorila priljubljeno besedno zvezo 'kr neki'. Zvečer so veje skozi okno metale dolge, srhljive sence, zato smo grozo preganjale s pogovorom do polnoči. Za zadnji večer smo zapisale tudi pesem, ki je vključevala: «Liza k fantom se sprehaja...»

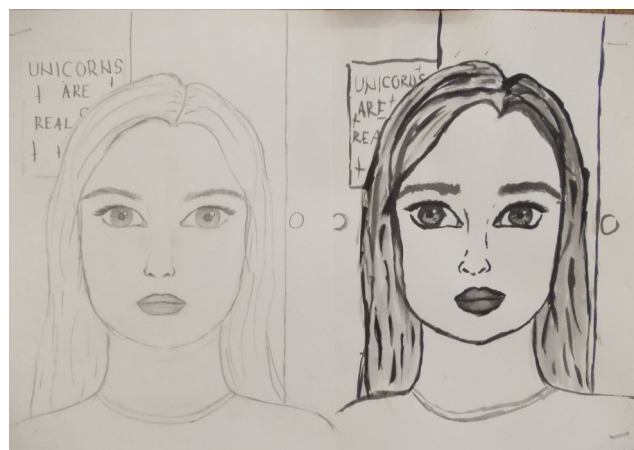
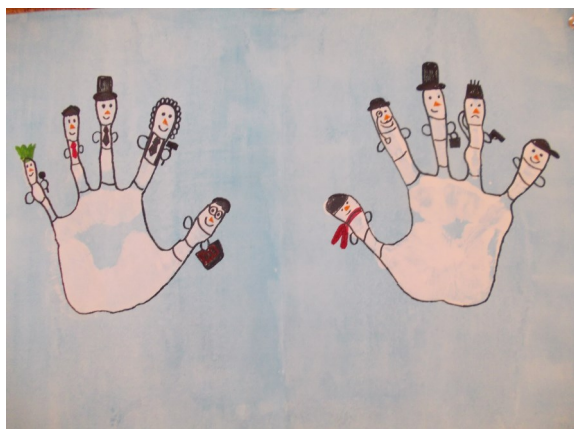
Veliko pohodov je bilo zanimivih zaradi sabljanja s palicami in kepanja. Vsak je poskušal drugemu vreči za vrat tisto malo snega, kar ga je ostalo. Snega je bilo ravno toliko, da ne morem reči, da ga ni bilo, vsekakor pa se ne bi mogla pritožiti, da ga je bilo preveč.

Bratranec Jaka me ni dovolj pripravil na CŠOD. Nič hudega sluteč, sem stopila v učilnico, ki se je čisto zares spremenila v mučilnico. Povsod po mizah so bili majhni, ogabni organizmi. Zmrazilo me je, kot bi stopila na severni pol, streslo, kot bi se usedla na električni stol. Pod lupo so se ti mali organizmi spremenili v pošasti. Deževnik je bil na kosu papirja slišati kot dva kosa stiropora, ki se drgneta drug ob drugega. In to sploh še ni vse! Tudi mi smo morali iz tal nabirati organizme, ki jim po mojem mnenju posvečamo čisto preveč pozornosti že z mislijo, da živijo z nami. In kaj bi lahko bilo še bolj primerno za dolgočasene učence?

To je belokranjsko kolo. Seveda, to je prava stvar. Zabava, da je ni večje. V krogu smo se le nerodno prestopali in se dolgočasili. No, vsaj dokler učitelj ni začel peti besedila: «Mene hoče moja mati za cigana dati...» Ura plesa se je spremenila v iskanje najboljše različice. Popolna preobrazba pa je sledila, ko je v sobi svoje mesto našla kača. Lepa in mehka je ves čas lezla proti Viktorju. Verjetno je bil najbolj toplokrven. Želela sem si, da bi lezla tudi proti meni. Njen lev (koža, ki jo je odvrгла) je bil krhek, tanek, kot bi bil plastičen. To se mi je zdelo res zanimivo, nova izkušnja, a po koncu ure sem z veseljem odšla v telovadnico plezat na plezalno steno.

Teden se je bližal h koncu in napočil je trenutek odhoda. Kako sem se doma razveselila sester, staršev in brata! Vsak dan spoznala, kako prav je imel Jaka in hkrati, kako zelo se je motil. Zame je bila to prav posebna izkušnja. Želim si, da bi bila šola še kdaj malo drugačna.

Liza Knez, 7. b

SESTRICA NIKA

Moja sestra Nika ima okroglo glavo. Njena velikost glave je majhna.

Njeni lasje pa so tanki, gosti, srednje dolgi, svetlo rjave barve in rahlo valoviti.

Ima majhne, okrogle, sivo modre oči, prikupnega in prijaznega pogleda. Krasijo jih goste, dolge svetlo rjave trepalnice.

Obrvi sta lepih linij in svetlejšega tona.

Njen nos je majhen in ozek, pod njem pa vesela, tanka usteca.

Ušesa so ravno prav velika glede na njeno velikost glave, edino včasih sliši bolj malo, ko ji mami kaj reče, da naredi.

Posebnih znamenj nima.

Nika je za svojo starost srednje visoka, je pa bolj drobne postave.

Oblečena je v modre pajkice, na njih so beli in rdeči metulji. Zgoraj ima oblečeno rdečo majico z dolgimi rokavi, čez pa se obleče majico s kratkimi rokavi, na kateri je narisana velika punčka s kosatimi lasmi. To je njena najljubša majica. Dobila jo je v dar od babice.

Na nogah ima copate roza barve. Desni copat ima prisiti dve rozi, levi pa srebrnega ptica. Copatki sta edinstveni, prav tako kot je ona sama.

Pia Zupan

IZLET

Dober dan! Danes vam bom predstavil izlet v Novo Gorico. Kot že veste, treniram v klubu Ježica. Na Ježici smo dobili povabilo za turnir, ki bo potekal v Novi Gorici. Težko sem čakal ta dan, a končno sem ga pričakal.

Zjutraj sem se oblekel, pojedel zajtrk, umil zobe in v torbo spravil vse, kar sem potreboval za tekmo. Šli smo do avta, zložili torbe vanj in se odpeljali. Pot se je zelo vlekla, a kljub temu sem ostal dobre volje. Končno smo prispeli. Jaz in oči na en konec Nove Gorice, mami, Domen in Doroteja pa na drugi konec. Naredili smo par korakov in ugotovili, da smo zamenjali šoli. Oči je pripeljal avto do mamice, jaz sem izstopil, Domen pa je vstopil. Z mamico sva odšla do garderob, kjer sem se pripravil za tekmo. Tekme so nam šle zelo dobro in malo tudi zato, ker sem bil jaz kapetan. Med tekmami smo imeli tudi kosilo, da ne bi bili lačni. Zelo smo se razveselili, ko so nam sodniki povedali, da smo vse tekme zmagali. Dobili smo tudi diplome in medalje.

Utrujeni, a dobre volje, smo se odpeljali domov. Pot se mi ni vlekla, ker sem jo polovico prespal.

Tilen Porenta

Zakaj je blondinka razbila stekleno steno? Ker jo je zanimalo, kaj je na drugi strani.

Zakaj blondinka shranjuje superge v kletki na dvorišču? Ker na supergah piše PUMA.

Zakaj so blondinke resne, ko pijejo sok iz tetrapaka?

Ker na njem piše concentrate.

Zimsko popoldne

Na lep sončen dan sta Marko in njegov oče odšla na hrib za vasjo, da bi skupaj s prijatelji preživeli popoldne na snegu. Pokrajina je bila povsem prekrita s snegom.

Marko je za sabo vlekel sani, oče pa je na rami nosil smučiči. Ko sta hodila, sta v snegu za seboj puščala sledi. Po poti sta se ustavila pri Boru in Neži, da bi se skupaj zabavali na snegu. Neža si je na glavo dala čelado in obula zimske čevlje. Tudi Bor se je toplo oblekel. Obul je smučarske čevlje. Ko sta z Nežo odprla vrata, sta presenečeno zagledala Marka. Zelo sta se ga razveselila.

Skupaj so odšli na hrib, kjer so zagledali otroke, ki so se sankali in smučali. Na zaledenem ribniku so se otroci drsali. Neža je s prijateljem Žanom pod hribom delala snežaka. Na sankah sta imela korenje, kamenčke in klobuk. Korenček bosta uporabila za snežakov nos, kamenčke pa bosta uporabila za gume in oči. Na koncu bosta snežaku dala na glavo še klobuk. Bor jima pri delu ni pomagal, ker je smučal. Med smučanjem je grdo padel. Na pomoč je klical Nežo in Žana, ki ga nista slišala. Slišali so ga odrasli, ki so mu pomagali. Prvi je bil pri njem Markov oče, ki mu je pomagal vstati.

Bora so odpeljali k zdravniku. Ugotovili so, da ima zlomljeno nogo. Z mavcem na nogi se je Bor vrnil domov. Doma sta zanj skrbela oče in mama. Oče mu je bral knjigo, mama pa mu je prinesla vroč kakav. Družbo mu je delala sestra Neža.

Zabava na snegu se je za Bora slabo končala. To nas opominja, da moramo tudi na snegu paziti nase in na druge.

Zarja Ogrinc, 3. b

Meseci

Januar je prvi, februar je pustni.

Marca se pomlad začne, april pa muhe žre.

Maja so prve počitnice, junija se šola konča.

Julija in avgusta plavam in se sončim, septembra pa v šolo skočim.

Oktober je dober.

Novembra grem na grob.

Decembra me obišejo dobri možje in tako

KOLEDAR IZ LETA V LETO GRE.

Maša Bele, 2. b

BILO JE NEKOČ

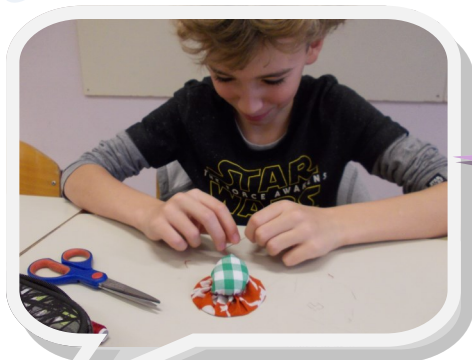
Življenje nekoč je bilo čisto drugačno, kot je danes. Naši dedki in babice nam radi pripovedujejo o tem, kako so živeli oni, ko so bili majhni.

Pred časom mi je dedi pripovedoval, kako je živel, ko je bil otrok. Živeli so v zelo majhnem stanovanju brez televizije in telefonov. Tudi luči niso imeli povsod. Stanovanje so si osvetljevali s svečami. Večino hrane so si pridelali sami. V trgovinah ni bilo toliko hrane kot danes, le najpomembnejša živila so bila. Povedal mi je tudi, da ko je bil majhen, še niso imeli avtomobilov. Prevažali so se s kočijami in konji. Večinoma so se vozili s kolesi in hodili peš. Najbolj sem si zapomnil to, da je čokolado dobil zelo redko, le ko sta starša šla v tujino. Tudi šola je bila drugačna, saj niso imeli toliko potrebščin in dejavnosti.

Ugotovil sem, da je bilo življenje nekoč veliko težje, kot je danes. V enem stoletju se je življenje zelo spremenilo. Te dedkove lekcije ne bom nikoli pozabil.

Filip Mušič, 4. b

UTRINKI Z DELAVNIC ZA BEVKOV BAZAR

Zakaj me slikate?!?! A ne vidite, da delam čelado za Darth Vaderja!

Naša ekipa je res vrhunska. Izdelali smo številne snežake iz storžkov in belih kroglic. Pa še prelepe kapice iz flisa smo jim zalepili. Pa piškotke si oglejte!

Njaaami!

Komaj čakamo, da jih ponudimo na bazarju!

Tim, vsaj delaj se, da nekaj počneš. Slikaj nas!!!

Dragi Božiček! Ker sem bila med letom pridna, si želim nov telefon. Ja. To bo, to! To bom napisala v pisemcu, ki ga bom dala pod novoletno smrečico.

Ej, stari, slikal si me s slabega kota. Pejt na drugo stran! Drgač te bom hipnotiziral in te spremenil v ...

Zresnite se in začnite z delom. Učiteljica je rekla, da moramo do malice narediti 1125 voščilnic. Zdaj smo šele pri 101. voščilnici, časa pa ni še veliko.

Aljoša, izdelava teh prikupnih izdelkov je, kot da bi metal na koš. Moraš biti zelo natančen, osredotočen na delo, pa ti bo uspelo.

Res ni težko, kot da bi metal proste mete. Tudi tu se mi tresejo roke, a bo!

1. A gledaš Pujso Pepo?

2. Neeee! Ta risanka mi ni všeč. Jaz gledam Nodija. Nodi je ZAKOOOON!

4. Frozen mi je najbolj všeč ... Gledam pa še Telebajske, Želvico Lulu, Tom in Jerryja, Pink Pantherja, Čebelico Majo ...

3. Katere risanke pa so všeč tebi???

Medtem ko bom izdelala venček, bom še ponovila biologijo. Človeški skelet ima ob rojstvu 308 kosti, z leti pa nekatere zarastejo in ima zato človek v odrasli dobi okoli 208 kosti. Najdaljša je stegnenica, najmanjše kosti so slušne kosti. Poznamo lopatico, nadlahtnico, ključnico, čeljustnico, križnico, trtico, dlančnico, zapestnico ...

Sošolka, dons nismo pri bajli, ampak delamo venčke za Bevkov bazar. Vzem pištolco, pa stopi lepilo in zalepi okrasek na venček. Pazi na natančnost in obliko. To bodo starši kupovali in dajali za mizo, zato pazi na obliko! Bajlo pa se začni popoudan učiti.

Zdej k me noben ne gleda, lohk sunem knjigo, hahahaha! Just joke.

A se ti zdi kul? Tako sem se trudil.

POGLEJTE VSI, KAKO LEPO SEM NAREDILA . BOM KAR SAMA KUPILA SVOJ IZDELEK.

Pusti me pri miru ... Nasmejat se morm za sliko. SMILE!

Desno, pa levo, pa desno - in izdelek bo gotov. Kaj če bi imeli večkrat te delavnice. Prav zabavno je!

Tudi jaz, puščica, se lahko odpočijem od pouka. Končno, da vzamejo škarje iz mene in počnejo nekaj drugega. Pa nič pisanja. JEEEEJ! JUUUPI!

Režite, režite škarjice, izdelek mi izrežite!

Meni so pa všeč te delavnice, saj počnemo same lepe stvari. Pa še v dobri družbi sem!

Ej, pazi Ožbej, da se ne urežeš. Pa še natančno ni.

Jooj, kaj me briga... Sej Rimljani niso imeli, ne vem kako pravih čelad. Bo že. Kaj pa ti Svit, a boš rimljanski mlin izdelal? To pa je tudi zanimiva igra.

Šolski odmor.

1. Kaj najraje počneš med odmori?

- A pogovarjam se s prijatelji
- B delam nalogo/učim se
- C berem ali rišem
- Č grem v telovadnico in se ukvarjams s športom
- D tečem in lovim se po razredu

2. Kaj se ti zdi najbolj pomembno med odmorom?

- A druženje s prijatelji
- B delo za šolo
- C branje/risanje
- Č ukvarjanje s športom
- D drugo

3. Kje se najraje zadržuješ med odmori?

- A v učilnici
- B na hodnikih
- C v veliki avli
- Č v telovadnici
- D v stranišču

4. Kakšni se ti zdijo odmori?

- A zelo kratki
- B kratki
- C dovolj dolgi
- Č predolgi
- D izredno dolgi

5. O čem se najraje pogovarjaš s prijatelji med odmori?

- A o prostem času (prijatelji, računalniške igrice, šport ...)
- B o sošolcih
- C o učiteljih
- Č o starših
- D o ljubezni

Če si odgovoril z večino odgovorov na A

Ti si ljubitelj/ljubiteljica odmorov. Rad si s prijatelji in se rad zabavaš. Želel bi si, da odmori trajajo eno uro.

Če si odgovoril z večino odgovorov na B

Ti si izredno dober učenec/učenka, saj odmore izkoristiš za pametne stvari. Le tako naprej!

Če si odgovoril z večino odgovorov na C

Če že ne bereš v veliki avli Harryja Potterja, se s prijatelji pogovarjaš o učiteljih in vremenu. Tudi za to so odmori.

Če si odgovoril z večino odgovorov na Č

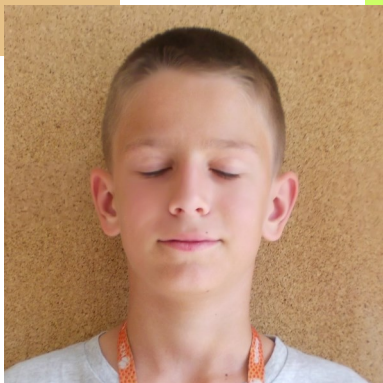
Potrebuješ prostor za športne aktivnost. Zate so odmori prekratki, saj bi med njimi želel odigrati nogometno tekmo, a ne gre.

Če si odgovoril z večino odgovorov na D

Rad se zadržuješ na stranišču in se pogovarjaš o ljubezni. Odmori pa so zate predolgi? Res?

Šest vprašanj za naše učence

1. Ali rad-a hodiš v šolo?
2. Kaj je tvoj najljubši predmet, a da ni šport?
3. Ali se ukvarjaš poleg šole še s čim?
4. Katera je tvoja najslabša ocena?
5. Kaj bi rad-a počel-a v življenju?

Domen Porenta

1. Da
2. Matematika
3. Da. Z glasbeno šolo - igram saksofon in igram košarko.
4. Moja najslabša ocena je 4.
5. Ukvarjal bi se s kemijo.

Naja Kalinger

1. Ne
2. Likovna umetnost
3. Da. Z gimnastiko.
4. Moja najslabša ocena je 3.
5. Delala bi na kmetiji.

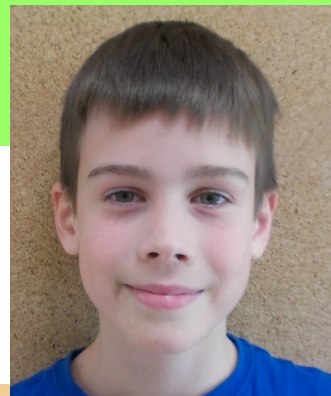

Sergej Golubović

1. Da.
2. Matematika.
3. Da. Plavam, igram nogomet, plešem, igram klavir in igram košarko.
4. Moja najslabša ocena je 4.
5. Predsednik.

Taja Avšič

1. Da.
2. Slovenščina.
3. Da, treniram balet in jahanje.
4. Moja najslabša ocena je 4.
5. Učiteljica.

Katja Kavčič

1. Da.
2. Matematika.
3. Da – verouk.
4. Moja najslabša ocena je 3.
5. Veterinarka.

Tilen Porenta

1. Da.
2. Likovna umetnost.
3. Da. Igram klarinet in košarko.
4. Moja najslabša ocena je 4.
5. Ne vem.

Pripravili: Mija Trkman in Maša Reberšak, 6. a

BEVKOVA KUHINJA

KOLAČ ZEBRA

SESTAVINE: moka, 200 g masla, 4 jajca, mleko, kakav, sladkor, sol, pecilni prašek in vanilin sladkor.

POTREBUJEŠ ŠE: eno večjo in eno manjšo posodo, žlico in čajno žličko, metlico za mešanje, lonček in pekač.

PRIPRAVA:

1. V manjši posodi zmešaš 3 lončke moke, $\frac{1}{4}$ čajne žličke soli in 2 čajni žlički pecilnega praška. Posodo daš na stran.

2. Nato daš v večjo posodo 1 lonček sladkorja in 200 g stopljenega masla. Stopiš ga tako, da maslo v posodi daš v vrelo vodo in počakaš, da se stopi.

3. Maslo in sladkor zmešaš ter v isto posodo dodaš 4 jajca in pol zavitka vanilijevega sladkorja. Vse skupaj dobro premešaš.

4. V veliko posodo streseš malo posod (1. Korak) in dodaš 1 lonček mleka. Vse skupaj dobro premešaš, da nastane gosta zmes.

5. Nato vzameš manjšo posodo in jo opereš. Vanjo nato daš 3 žlice kakava, najboljše temnega, 1 žlico sladkorja in pol lončka mleka.

6. Iz velike posode, vzameš polovico zmesi in jo vmešaš v posodo s kakavom. Tako dobiš dve zmesi: rjavo in rumeno.

7. Pekač namažeš z maslom in daš v vsako posodo z zmesjo eno veliko žlico. Z žlico zajameš rumeno zmes in jo vliješ na sredino pekača. Nato vzameš rjavo zmes in jo vliješ na sredino rumene zmesi na pekaču. Ta postopek ponavljaš, dokler ti ne zmanjka obeh zmesi.

8. Če želiš, lahko z zobotrebcom od roba pekača do sredine potegneš črto in ponoviš vse okrog, da ti nastane roža. Nato daš peči v OGRETO pečico na 170 stopinj in počakaš pol ure. Če je kolač pečen, preveriš tako, da na sredino zapičiš zobotrebec in če na njem ni nič zmesi, je pečeno.

9. Počakaš, da se ohladi in narežeš na kose.

Zapisali:

**Zala Miklavčič
in Ana
Dimitrijević,
6. b**

Bon Appetit

OKNO

Napisala: Ana Dimitrijević, 6. b

Nedolgo nazaj se je Sara, navadna šestnajstletnica, zvečer učila za test. Malo ji je postalo dolgčas, zato je šla gledat televizijo. Za televizijo je bilo okno. Medtem ko je menjala kanale, je pogledala skozi okno. Zagledala je človeka, ki jo je gledal. »Opazil je, da ga gledam!« je pomislila Sara. Pogled neznanca se je usmeril dol in njegove ustnice so se zlobno razširile. Hitro je pogledala v televizijo ter spet v okno. »Samo domišljala sem si,« si je oddahnila Sara. Nekaj časa je gledala v okno in človek se je spet pojavil. Pomahal ji je in spet izginil. Zdaj je Sara že **res** razmišljala o tem, da bi poklicala policijo. Neznanec je spet izginil. Medtem ko je čakala policijo, je govorila s starši, ki so bili pri njeni teti. »Mami, policija bo prišla čez minuto, ne paničari,« je Sara mirila svojo mamo, tudi če je ona bila petkrat bolj prestrašena. »Naj ne paničarim, ko neki človek, ki je po možnosti duh, stoji na naši terasi in te gleda! Najbolje, da me še prosiš, naj naredim angleški kraljici še čaj!« je mama skoraj kričala v telefon.

Nekdo je pozvonil na hišna vrata. »Policija,« je pomislila Sara in končala klic. Na vratih je bila cela skupina policistov. »Torej, povej mi, kje je ta duh, kot ga kličeš,« je rekel prvi policist. Sara mu je razložila, kaj se je zgodilo. Pregledal je celo hišo dvakrat in bilo je vse zaman. Dokler ni eden od policistov, verjetno novi, rekel: »Poglej za kavč.« »Prosim?« ga je vprašal glavni policist. »Poglejte za kavč, tam še nismo pogledali.« Policist je zavzdihnil in premaknil kavč. Za njim sta bili dve stopinji.

Končno se ji je posvetilo. Duh je ni gledal skozi okno, bil je **točno za njo**.

Janezek vpraša Marka: »Koliko stane atomska bomba?«

Marko mu odgovori: »Približno 2 milijona evrov.«

Janezek: »Ko bi vsaj ena padla na naše dvorišče.«

Janezek: Ati, ati, a veš da me je danes učiteljica pohvalila.

Ati: Kaj je rekla?

Janezek: Da smo vsi učenci osli, jaz pa da sem največji osel.

Učitelj: Janezek, naštej mi tri živali iz Afrike.

Janezek: Lev in dva krokodila.

Janezek drvi s kolesom po klancu dol. Spodaj se policaj zadere: Ustavi se! Luči nimaš!

Janezek: Bejž, breznz tudi ne!

Janezek ni bil dva dni v šoli, pa ga vpraša učiteljica: Janezek, zakaj si bil dva dni doma?

Janezek: Ja, mama mi je prala gate, pa nisem mogel v šolo.

Učiteljica: Zakaj pa dva kar dva dni?

Janezek: Ja, včeraj sem res šel v šolo, pa sem videl viseti vaše gate na balkonu, pa sem mislil, da pouk odpade.

Mati Janezku: Že eno uro te kličem, le kaj bo iz tebe?

Janezek: Natakark.

Pri naravoslovju: Janezek, ti pa zdaj lepo povej, koliko kosti imaš v telesu?

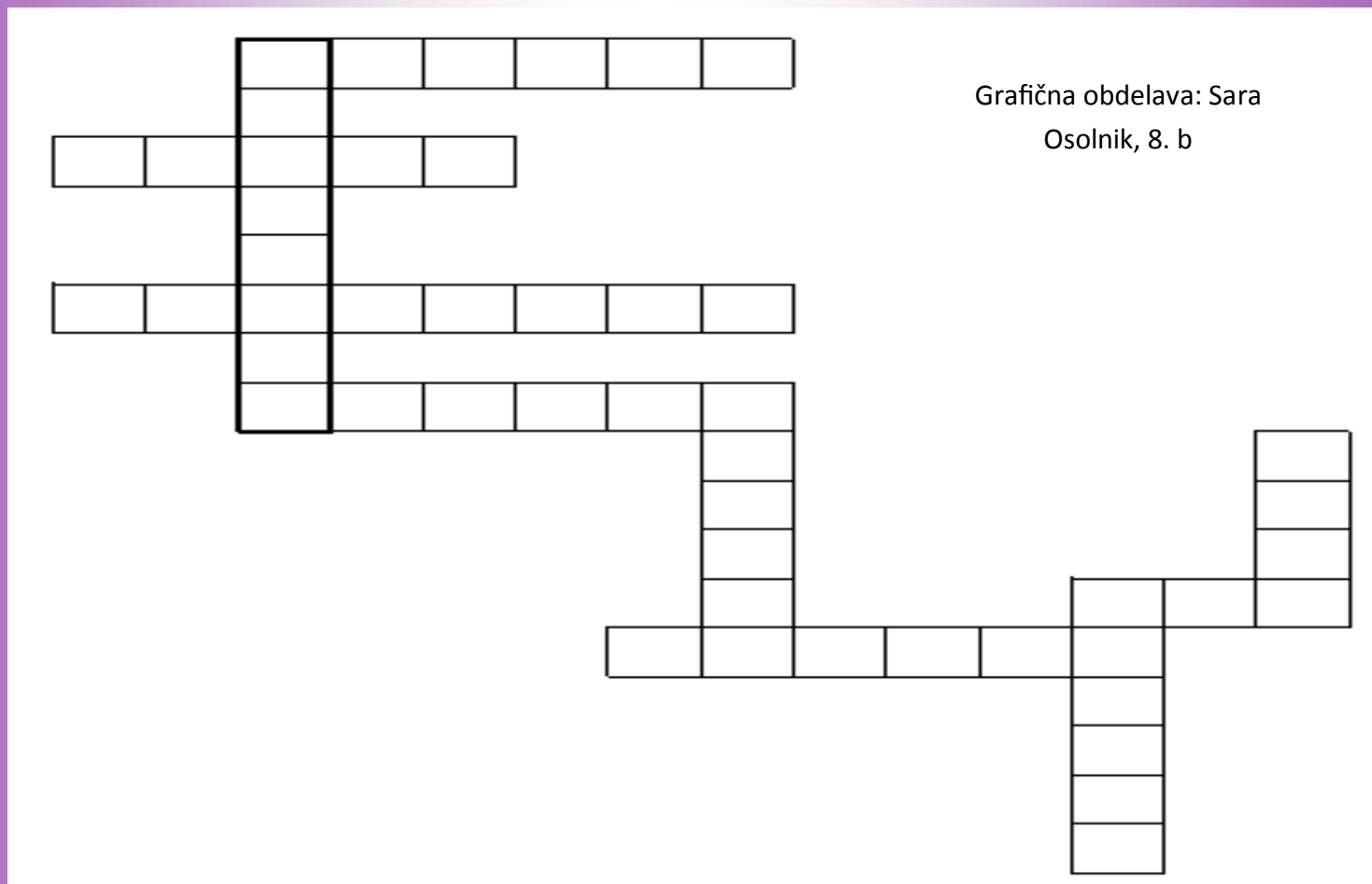
Janezek: Najmanj dva tisoč petsto.

Učiteljica: Zakaj pa me nisi včeraj poslušal, ko sem razložila, da je v človeškem telesu dvesto kosti.

Janezek: Saj sem! Ampak danes zjutraj sem pojedel dve škatli sardin.

Sestavili: Mija Trkman in Maša Reberšak

KRIŽANKA

Grafična obdelava: Sara
Osolnik, 8. b

1. Lahko je z lešniki ali navadna, vsak sladkosned jo mara.
2. Ko z nožem v njeno telo zasadiš, hitro jokati začneš.
3. V toplih krajih na palmah rjava, kosmata rastlina domuje.
4. Poleti, ko ti je vroče, in si zaželiš nekaj sladkega kupiš S _ _ _ _ _.
5. Sladek, rumen AN _ _ _ _.
6. Zelena ali pa rdeča, olje, kis in sol jo krasijo.
7. Jo olupiš, jo poješ! B _ _ _ _ _.
8. Miši imajo gostijo na S _ _ _.
9. SOL o=a, ANA n=m _ _ _ _ _.
10. REP+ENA

Po Avstraliji skače kenguru in se vsakih 100 metrov ustavi. Iz njegove vreče pokuka pingvin in bruhaja kot nor.

Na Antarktiki med skupino pingvinov sedi kengurječek, občasno kihne in zagodrnja: »Klinc, pa taka izmenjava študentov!«

Janezek: »Oče, zakaj ti na telefonu piše HTC in kaj to pomeni? Oče: »To je firma, ki izdeluje telefone. Ne vem pa, kaj pomeni. Janezek: »Meni se zdi, da pomeni: HITRO TI CRKNE.«

»Streha mi pušča!« se za šankom pritožuje Janez.

»In zakaj je ne popraviš?« je radoveden Polde.

»Preveč dežuje,« pravi Janez.

VICI

Moj šef je rekel, naj imam lep dan, zato sem šel domov.

Pripravila: Luka Aleksander Omahen, 8. b in Val Jovanovič Vidmar, 6. b

Učiteljica vpraša Janezka:
»Janezek, kje pa imaš učbenik?«

Janezek: »Doma.«

Učiteljica: »Kaj pa dela tam?

Janezek: »Bolj se zabava kot jaz.«

Janezek se je pogovarjal z očetom.

Janezek: »Oči! Ne najdem svojega hrčka! Zgubljen je!«

Oče: »Kako pa veš, da je izgubljen?«

Janezek: Ker ga še mami ne more najti!«

Sosed vpraša Frančka: »Kako ste se imeli v soboto na izletu?«

Ta potarna: »Slabo! Ko smo se pripeljali z vlakom, nikakor nismo mogli najti gostilne. Ko pa smo jo vendarle našli in kasneje odšli iz nje, nikakor nismo mogli najti postaje.«

Pepca zavistno reče prijateljici Štefki:
»Ohoho, kako si lepo shujšala! Kakšna nova dieta?«

»Kje pa. Le krompir, korenje in fižol.«

»A res? Pa si vse to kuhala ali pekla?«

»Okopavala.«

Moj prijatelj misli, da je pameten. Rekel je, da je čebula edina hrana, ki te prisili na jok. Zato sem mu vrgel kokos v glavo.

Sin vpraša očeta: Očka. Kako veš, da si pijan? Očka: A vidiš tisti dve drevesi? No, pijanci bi videli štiri. Sin: Ampak očka. Tam je samo eno drevo.

»Ko boš padel, bom vedno tam, da te ujamem.« Tla

Žena možu: Dragi mož, a se strinjaš, da so glodalci umazani in grdi.

Mož: Se strinjam s tabo, draga miška.

Janezek po dogovoru s sošolci obišče bolno učiteljico. Ko stopi iz njene hiše, ga pred vrati čakajo radovedni prijatelji. V en glas vprašajo: »Kako je bilo, povej, kako je z njo?« Janezek odgovori: »Brezupno. Jutri pride v šolo.«

Janezek priteče do svojega očeta: »Ata, naši sosede pa morajo biti zelo revni!«

Foter radovedno: »Po čem pa to sklepaš?!«

Mali: »Moral bi slišati, kakšen hrup so zganjali dopoldne, ko je njihov sinek pogoltnil kovanec za evro.«

Franček mora za eno leto v zapor. Pa se po treh mesecih pred upravnikom zapora pojavi njegova žena Ana in milo prosi, naj njenemu možu omogočijo lažje delo, saj da je povsem izčrpan in na koncu. Upravnik začudeno: »Izčrpan?! Od česa le, saj ne dela nič posebnega!«

Ana še bolj presenečeno: »Kako? Rekel mi je, da nič ne spi in da vse noči koplje nekakšen predor!«

Oče in sin sta bila lenuha, da se je kar kadilo. Nekoč sta sedela na foteljih in gledala televizijo. Oče reče sinu: »Pojdi ven pogledat, ali dežuje.« Sin: »Eh, kaj pa, če bi raje poklicala našega psa, pa bova videla, ali je moker ali ne.«

Janezek se spotakne in pade.

Tone: »Zakaj si padel? A si v redu?«

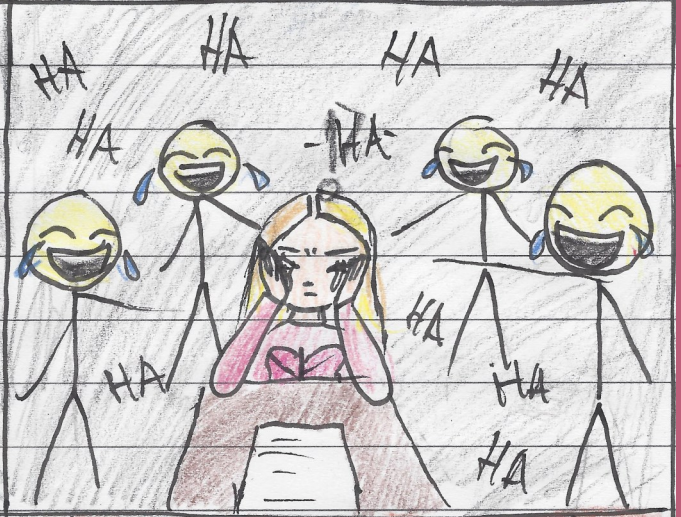
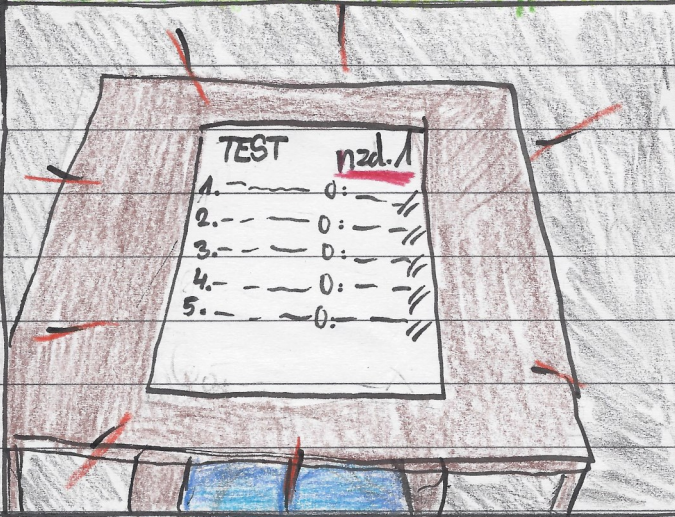
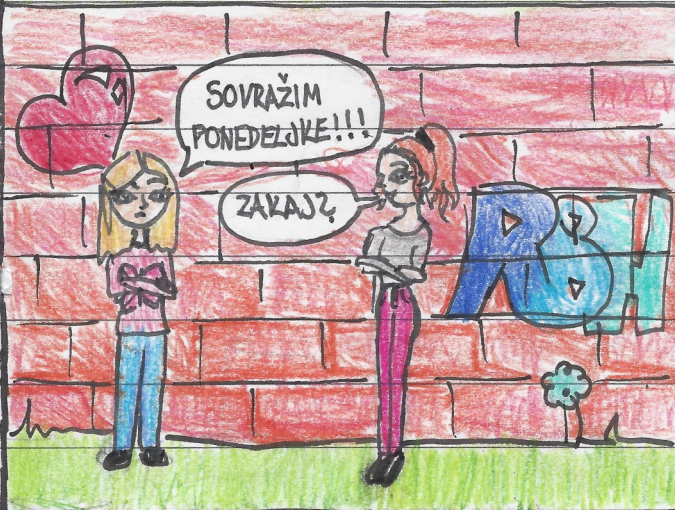
Janezek: »Nisem padel, napadel sem tla.«

Tone: »Ampak padel si na hrbet.«

Janezek: »Sem pač nadarjen.«

ZAKAJ SOVRAŽIM PONEDELJKE 🏠🔪👤!

VSE OSEBE V TEM STRIPO SO IZMIŠLJENE. NAKLJUČNE PO DOBNOSTI SO NAKLJUČNE!!!